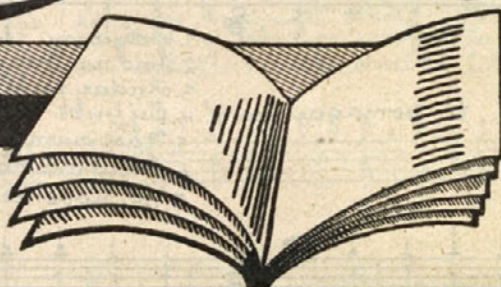

CVETJE

Letnik LIV.
Ljubljana

1937 - IX.
September

P. KRIZOSTOM:

Marija Pomagaj

(Pesem brezijskih romarjev.)

*Marija, ti pomagaj nam!
Božja milostna Devica,
vseh slovenskih src Kraljica
Marija, Marija, le ti pomagaj nam!*

*Marija, ti pomagaj nam!
Smo na Brezje prihiteli,
da bi slavo ti zapeli.
Marija, Marija, le ti pomagaj nam!*

*Marija, ti pomagaj nam!
Kadar prihrume skušnjave,
stopi k nam z nebes višave.
Marija, Marija, le ti pomagaj nam!*

*Marija, ti pomagaj nam!
Čuj ljubečih src glasove,
varuj polja in domove.
Marija, Marija, le ti pomagaj nam!*

*Marija, ti pomagaj nam!
Naše nam družine vodi,
vzgajaj v pravi jih svobodi.
Marija, Marija, le ti pomagaj nam!*

*Marija, ti pomagaj nam!
Srca vsa nam blagoslovi,
da se vžgo v ljubezni novi.
Marija, Marija, le ti pomagaj nam!*

*Marija, ti pomagaj nam!
Vse Slovence k Bogu dvigaj,
vero v srcih jim prižigaj!
Marija, Marija, le ti pomagaj nam!*

Marija Pomagaj

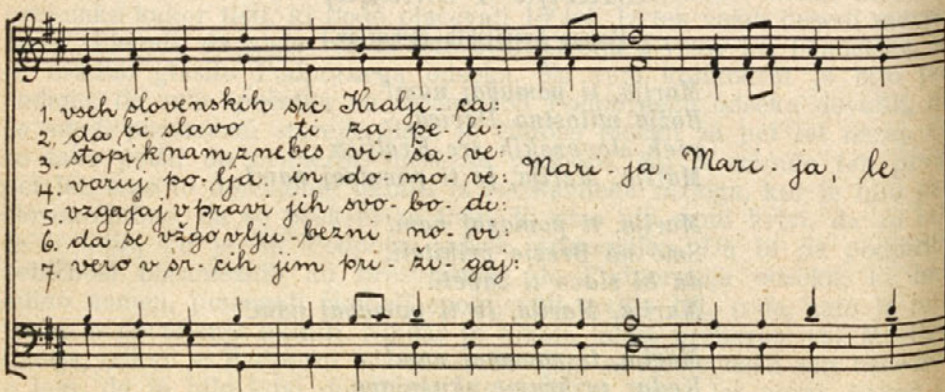
(Pesem brezijskih romarjev)

Harmonizirano: F. Kimovec.

Mari-ja, ti pomagaj nam!

1. Božja mi kostna pe-vec,
2. Smo na Brezje prihi-te-li,
3. Kadar prihtu me skušnjave,
4. Čuj lube-čih src gla-sve,
5. Naše nam duv-šine vodi,
6. Srca vsa nam blagoslovi,
7. Tve Slovence k Bogu dvigaj

1. vseh slovenskih src Kralji- ca:
2. da bi slavo ti za-pe-li:
3. stopi k nam z nebes vi-sa-ve.
4. varuj po-lja in do-mo-ve.
5. vzgajaj v pravi jih svo-bo-di:
6. da se vrgorvju-bezni no-vi:
7. vero v sr- cih jim pri-šv-gaj:

Mari-ja, Mari-ja, le

ti pomagaj nam, le ti poma-gaj nam!

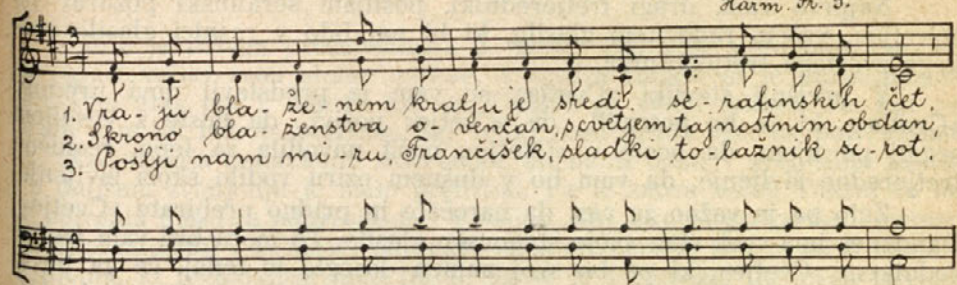
Naši dve pesmi.

1. Marija Pomagaj je pesem brezijskih romarjev. Napev je vzet iz stare ljudske pesmi. Pesem je harmoniziral in priredil za ljudsko petje g. stolni dekan dr. Kimovec. Besedilo je naredil p. Krizostom O. F. M. Brezijske himne smo pogrešali in skoraj je sramotno, da smo morali čakati na to himno tako dolgo. To pesem z novim prelepim besedilom mora znati vsak Slovenec. Pesem je tako lahka in obenem privlačna, da bo šla zmagovito med naše ljudstvo in bo kot vihar zajela vsa srca. Pesem se bo lahko pela ob vseh prilikah. Drugo kitico bo treba seveda izpustiti, ker je prirejena samo za Brezje.

Sv. Frančišek

(Himna Frančiškovih otrok)

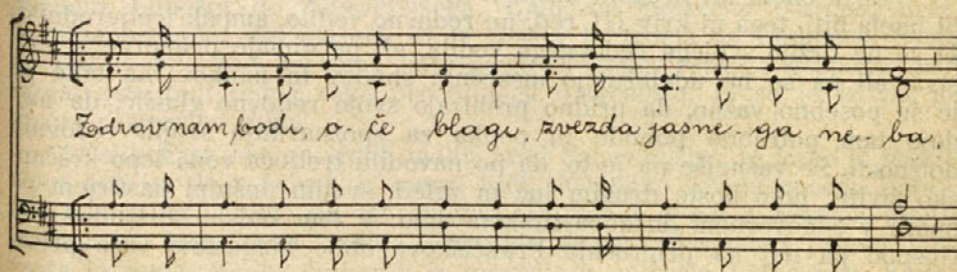
Harm. Fr. Š.

1. Vra-ju bla-že-nem kralju je shedi se-rafinskih čet.
2. Skrono bla-ženstva o-šnečan, svetjem tajnostnim obdan,
3. Pošlji nam mi-ru, Frančišek, sladki to-lažnik se-rot.

1. sveti u-če-nik Franči-šek zharom angelским lo-đet.
2. kakor bi-se-ri plamte-či mužare sle-do-vi ran.
3. sprico nas o-bлаго-da-ri siplji iz ne-bes dobrot.

Zdravnam bodi, o-če blagi, zvezda jasne-ga ne-ba.

vzor najve-čje-ga u-boštva, roža umbrjskih go-ra.

2. Sv. Frančišek je himna Frančiškovih otrok, ki je primerna za vse tri redove in obenem za križarje ter klarice. Poje se tudi lahko pri vseh prireditvah in slovesnostih III. reda in ob vseh Frančiškovih praznikih. Besedilo je zopet od p. Križostoma, glasbo pa je priredil naš ljubljanski organist fr. Salvator. Napev je popolnoma ljudski in zato si naj to pesem osvoje vse skupštine III. reda. Obe pesmi bomo peli na tretjerednem taboru na Brezjah in v Ljubljani.

Polagoma mislimo na ta način izdati še nekaj pesmic, tako da bomo počasi prišli do svoje tretjeredniške pesmarice.

Tretjerednikom!

Najprvo vam, dragi tretjeredniki, pošiljam serafinski pozdrav po »Cvetju«, vašem redovnem glasilu, ki bi naj bilo v resnici glasilo vsakega zvestega tretjerednika.

V prejšnji številki »Cvetja« se vam je predstavil novi urednik »Cvetja«, ki se bo potrudil, da »Cvetje« poživi, da boste z veseljem segali po njem, da boste v »Cvetju« našli navodila za lepo, resnično tretjeredno življenje, da vam bo v dušnem oziru vodilo skozi življenje.

Zato pa je važno za vas, da naročate in pridno prebirate »Cvetje«. Dandanes ima vsak stan svoje stanovsko glasilo. To mora biti vam tretjerednikom »Cvetje«, ki pa bo svoj namen doseglo le tedaj, če ga boste pridno prebirali. Tako se boste vedno bolj poglobili v spoznavanje III. reda in njegovega velikega pomena za pravo krščansko življenje. In to je najvažnejše. Kdor pozna III. red in njegov velik vpliv na versko in socialno življenje, ne bo nikdar s preziranjem ali nasmehom gledal na III. red in tretjerednike, ampak vedno le s spoštovanjem. Saj so ga ravno zato papeži potrdili in ponovno najtopleje priporočali skozi vsa stoletja od sv. Frančiška pa do danes.

Ko bi se verniki z ljubeznijo oklenili III. reda in bi jim bilo vodilo III. reda res vodilo življenja, bi ne rabili ne katoliške akcije, ne Marijinih družb, ne drugih podobnih ustanov, saj III. red vrši katoliško akcijo, vrši misijonsko delo kongregacij že od svojega početka do danes povsod, kjer so tretjeredniki in njihovi voditelji razumeli duha sv. Frančiška, ki veje iz tretjerednega vodila, in so po njem uravnali svoje življenje.

Če v enem ali drugem kraju tretjerdna skupščina ni takšna, kakor bi imela biti, tega ni kriv III. red, ne redovno vodilo, ampak tretjeredniki, ki se ne držijo svojega redovnega vodila, ali pa nimajo primerne vodstva, ali pa se ne udeležujejo mesečnih shodov in nauk. Za take pa je še posebno važno, da pridno prebirajo svoje redovno glasilo, da najdejo tam potrebne pobude in pouka za spoznavanje svojih redovnih dolžnosti. Še važnejše pa je to, da po navodilu tretjega reda lepo krščansko živite; tako boste drugim luč in zgled, svojim dušnim pastirjem pa opora v odgovornem dušnopastirskem delu. V tem smislu se trudite vsi, Gospod pa naj na priprošnjo Frančiškovo obilo blagoslovi vaše prizadevanje.

P. Gracijan Heric,
provincial.

Do tretjerednega Tabora bodo izšli novi
Priročniki III. reda

Na razpolago imamo večje število tretjerednih znakov

Oboje se naroči pri Upravi Cvetja

Skromen izraz — spoštljive hvaležnosti

Bilo je tistega prežalostnega 2. julija. Stal sem pred oltarjem. Pa se oglasi veliki zvon stolne cerkve. V težkih sunkih si je utiral njegov mogočen glas pot v odprto kapelo. Udarci je sledil udarcu. Že kar po prvih sem bil nehote pozoren. Saj veliki zvon redno sam ne poje. Oglasi se, ako oznanja nenavadno slovesnost, ali mora nesti v svet silno žalost. Po daljšem zvonjenju je malo prenehal. Pa je znova začel. Takrat se mi je odtrgala misel in odbrzela doli v Stično. Kaj, ako ni prevzvišeni gospod nadškof omahnil v večnost? Saj mi Kristus ni zameril, ako so misli uhajale k njemu, ki je Kristusa tako ljubil, da se je v ljubezni do njega izčrpal. Zvon je zapel žalostno pesem še tretjič in četrtič. Sedaj mi je bilo jasno. Prepričan, da je res, kar se mi je zgostilo v težko misel, vprašam pozneje sobrata: »Kaj neda, gospod nadškof so umrli?« Molče prikima, izpregovori še nekaj besed in odide. Vedel sem vse. Tudi, kaj je sedaj moja dolžnost. Za živega sem molil dan na dan. Naj li mrtvega pozabim? In kar sedaj? Pred Križanega sem pokleknil...

Rad bi napisal le nekaj spominov, splošnih in osebnih, ki jih hranim na pokojnega cerkvenega kneza. Naj bodo skromen izraz spoštljive hvaležnosti do njega, ki sem ga tako globoko spoštoval, kakor ne zlepa koga drugega.

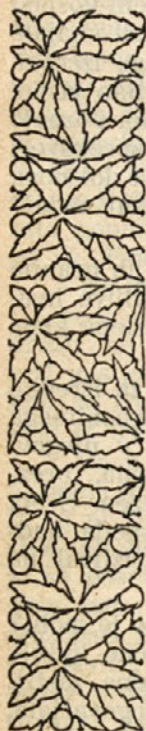
Pokojni nadškof in Najsvetejši. Kdor hoče iskati razloge za izredno plemenito dušo pokojnega nadškofa in za uspehe njegovega preobilnega in vsestranskega dela, jih bo brez vsakega pomisleka našel v njegovi razvneti ljubezni do Najsvetejšega. Ljubezen presrečno iskrena, brez-pogojna, vzrajna, vsa možata, ki je delala in trpela za Ljubezen. Sveta Hostija je bila vse bogastvo notranjega življenja rajnega gospoda nadškofa, zato tudi polna reka preobilnega blagoslova, ki se je izlival na njegovo ogromno delo.

Kolikokrat smo ga videli moliti pred Najsvetejšim. In kako je molil? Kdor koli ga je opazoval, je moral reči: »Globoko veruje, močno ljubi!« Oči nepremično uprte na tabernakelj. Pa zopet obraz z rokama zastrt. Od časa do časa lahka kretnja. Kako sta se pa z Gospodom pogovarjala, vesta le sama. Velika ljubezen je govorila z največjo Ljubeznijo. Kadar je bil doma, se od tabernaklja skoraj ni mogel ločiti. Do šest ur je prebil pred svojim zakramentalnim Bogom. Ne pozabimo, da je imel dan na dan veliko sprejemov. Koliko poslovnega dela! Potem knjiga za knjigo; saj je hotel imeti vse. Slednjič še vedno pisateljstvo. In vendar evharistični Gospod ni bil osamljen. Ljubezen je močno iznajdljiva!

Ste bili kdaj pri njegovi sveti maši, neslovesni, ali pontifikalni? Ne enkrat, pač pa zelo pogosto. Ne zapišem sledečih stavkov radi lepšega, ali kaj. Rad bi, da sami kolikor mogoče presodite nenavadno ljubezen pokojnega nadškofa do presvete Evharistije.

V privatnem življenju je bil vedre narave. Vendar tudi njemu preizkušnje niso bile lepa beseda. Pogosto so bili križi tako težki in raznovrstni, da bi le premnoge strli. Njega niso. Ga je pač podpirala milost, ki jo Bog deli odbranim, zato velikim dušam. V vihrak se mu je obraz za nekaj časa zresnil. Kmalu je oko gledalo zopet tako presrečno, kakor poprej. Sicer pa na zunaj sploh ni dosti odkrival, kaj trpi. Bil je pač ves v službi Križanega, ki svojo daritev dan na dan skrivnostno obnavlja na naših oltarjih.

Splošno lahko rečemo, da je bil pokojni nadpastir rad vesel, kar sama dovtipnost. Toda, kadar se je pripravljaj na presveto daritev, ali ko je že stopal k oltarju, je bil sama zresnjena resnoba. Ves ukopan v svete skrivnosti. Kaj izrednega bi najbrž navadno težko opazili. Ne- navadna je bila pa že prava in močna zbranost in njegova vsa le presveti Evharistiji darovana ljubezen, ki je milila njegov, svetu odmaknjeni obraz. Tako ga je nam, navadnim zemljanom bližala. Že sam njegov pogled, kar ukoreninjen v sveto Hostijo, pove vse. Najlepša velikodušniška ljubezen spoštljivo in presrčno gleda božjo Ljubezen, ki je v presvetem Rešnjem

Nadškof Jeglič opravlja presveto daritev

Telesu objela vse, zlasti duhovnikovo srce. Tako je bilo z njim. Dan na dan. Toliko let! Tudi pri procesijah. Kakor da bi ljubezen z nepremičnimi pogledi popolnoma hotela objeti Najsvetejše.

Kaj pa njegovi govori? Mar niso skoraj docela obkrožali božjega Srca, živečega v presveti Hostiji? Vse mu je iz polnosti srca kar vrelo! In kolikokrat! Pa s kakšno vnemo! Komaj izgovorjeni besedi je sledila že druga. Hitrejšje je mislil in govoril, kakor ste mogli poslušati in slediti. Njegovo srce je bilo polno ljubezni do Gospoda, zato je tako rado, hitro, kar sunkoma oddajalo ljubezen našim srcem. Iz Ljubljane ga je pot vodila v Gornji grad, odtam v Stično. Tu so mu gospodje pripravili zelo mirno in nadškofa dostojno stanovanje. Pred spalno sobo so mu postavili pravo kapelo, v njej tabernakelj z Najsvetejšim. Ko je prišel v novo stanovanje, so mu pokazali tudi kraj, ki v njem biva sveta Hostija. Takoj je zdrknil na klečalnik, pomolil tistega Gospoda, ki ga je tako čudovito ljubil, kakor ga ljubi le malo sre, vstal in dejal gospodom, ki so brez

dvoma sami ganjeni, gledali, kako so mu solze ganotja polzele po obrazu: »Gospodje, v Ljubljani sem imel Najsvetejše blizu, v Gornjem gradu še bliže, tu imam pa Kristusa najbliže.« Koliko je tu premolil in se boril s svojim Kristusom tudi za trpeči slovenski narod, vse to je našim očem odmaknjeno.

Čudovito močno, kar izklesano notranje življenje je črpal pokojni gospod nadškof iz neupogljive in nežne ljubezni do svete Hostije. Bila mu je pa tudi izhodišče neugnanega in čudovito blagoslovljenega zunanjega delovanja, ki se mu je pod rokami kar kopičilo. Umevno. Ker je ljubil Gospoda, mu je le ta kar množil delo za duše. Pa naj je bilo v tej ali drugi obliki. Njegovo življenje je bilo res kakor večna luč. Srečen, ki je smel presveti Zakrament s tako čudovito polnim in plemenitim srcem ljubiti! Je pač le predobro vedel, da se mu oklepa duša najlepše, najhvaležnejše in najzvestejše ljubezni. Ljubezni, ki nikdar ne odpove.

Sveto mašništvo. Kdor toplo ljubi Presveto, ceni Kristusovo duhovništvo. Pokojni nadškof je vroče ljubil presveto Evharistijo; saj mu je bila — vse. Zato mu je bil tudi zakrament mašniškega posvečenja tako vzvišen, da mu je bilo včlanjenje v Gospodovo duhovništvo, izredna milost. Toliko bolj, ako se mora kdo zanjo boriti. Sam se je. Kako, bomo videli pozneje.

Sledeč dogodek naj misel, preprosto povedano, vsaj nekoliko osvetli. Rajni gospod je meseca majnika prišel v Ljubljano, da vlada škofijo. Julija je prvič ordiniral. Mašniško posvečenje je delil v soboto, ko je cerkev častila svetega škofa in mučenca Apolinarija. Po končanem obredu smo spremili svojega posvečevalca v njegovo veliko sprejemno dvorano. Lepo število nas je bilo; nič manj kot 24. V imenu vseh se mu je zahvalil gospod, ki je sedaj veliki trpin škofije. Imenoval nas je njegove »prvorojence«. Nisem še pozabil, kako je takrat mladeniški škof svojim novomašnikom odgovoril. Čim bolj ga razmišljam, tem bolj tudi umevam njegovo ukoreninjenost v Kristusovo duhovništvo. Takole je dejal: »Gospodje novomašniki, danes smo v prvi molitvi po svetem obhajilu (communio) molili: Gospod, pet talentov si mi izročil, glej, pet drugih sem pridobil. (Njegov gospodar mu je rekel): Prav, dobri in zvesti služabnik, v malem si bil zvest, čez veliko te bom postavil, pojdi v veselje svojega gospodar!« Takoj je pristavil: »Gospodje novomašniki, vi danes morete in morate reči: Gospod, ne pet, ampak deset talentov si mi danes izročil. Da bi pač nekoč rekli: Deset drugih sem pridobil!« Nato je govoril o desetih talentih. Najleši je, presveta zveza z Najsvetejšim. Z vsemi podeljenimi milostmi moramo delati Zanj. S presveto Evharistijo oblikovati notranje življenje. Njo ponesti v svet, da jo bolj spozna in iskrenejše ljubi. Tako nekako nam je govoril z ognjem, ki je bil samo njemu lasten. Je pač ljubil zakramenta, ki sta po Gospodovi odredbi najbolj strnjena.

O moj Bog, naj ta molitve vredni zakrament v meni doseže odpustčenje mojih grehov; naj me očisti ta božja kri; naj izpere vse madeže, ki so onesnažili svatovsko obleko, v katero si me oblekel pri krstu, da se mirno lahko usedom za svatovsko mizo tvojega Sina. Priznam, grešna duša sem, nezvesta nevesta, ki se je neštetokrat pregrešila nad podeljeno vero. »Vendar, vrni se,« mi govoriš, o Gospod, »vrni se k meni in jaz te bom sprejel. Seveda moraš prej dobiti zopet prvo obleko in nositi prstan, ki so ti ga nataknil na prst, znamenje zaveze, h kateri s teboj stopa božja beseda.« Vrni mi ta skrivnostni prstan; obleci me, Oče moj, zopet kakor otroka, ki se vrača k tebi, s tisto obleko nedolžnosti in svetosti, ki jo moram imeti pri tvoji mizi.

Bossuet.

Devica Mati

V krogu praznikov cerkvenega leta si v kratkem času sledita dva velika praznika presv. Device in Matere: praznik Marijinega vnebovzvetja in praznik Marijinega rojstva, ali vstop Matere božje v ta svet in njen vstop v večnost.

Pomen in velikost teh dveh dni nam spričuje vesoljni svet: nebo in zemlja, angeli in ljudje, preteklost in sedanost, Stara in Nova Zaveza od vrat raja skozi vsa tisočletja do današnjega dne. Naj si pa bodo ti dokazi še tako mnogoštevilni in veliki, jih vendar presega beseda evangelista, ki z njo zaključuje na praznik Marijinega rojstva rodovnik našega Odrešenika Jezusa Kristusa, rekoč: »**MARIJA, IZ KATERE JE BIL ROJEN JEZUS, KI JE KRISTUS**« (Mt 1, 16). V tem stavku je izražena vsa čast in slava presvete Device, ki je vzrok splošne radosti vseh dobrih katoličanov na njen rojstni dan.

MARIJA, MATI JEZUSOVA.

Največja in najbolj vzišena skrivnost naše svete vere je skrivnost učlovečenja Jezusa Kristusa, Sinu božjega. Ta skrivnost je središče vsega odrešenja, je srce svetovne zgodovine, pravo življenjsko jedro vesoljnega človeštva. Je to skrivnost, ki je v njej združeno božanstvo s človeštvom v osebi božjega Zveličarja, v kateri se je nebo sklonilo k zemlji, v kateri se je Bog in človek, pravi Bog in pravi človek razodel svetu in je med nami prebival. Je to skrivnost vseh skrivnosti, ki jo moramo občudovati in moliti, nikdar pa je ne moremo dovolj poveličevati in slaviti, še manj pa doumeti. Ta skrivnost je duša vsega krščanstva, skala in središče apostolske cerkve: »**TI SI KRISTUS, SIN ŽIVEGA BOGA**« (Mt 16, 17). Iz te skrivnosti izvira vse, vse se vrača k njej. Če je Kristus Sin Božji, potem je naša vera resnična in Kristusu velikemu, večnemu, nesmrtnemu Kralju gre vsa čast in slava, vsa hvala in češčenje. Če pa Kristus ni Bog, potem je naša vera brez podlage in zmotna. Kristus pa je Bog, zakaj njegovo delo in njegova ustanova je prestala preizkušnjo, ki jo je nekoč označil Gamaliel v velikem svetu v Jeruzalemu s preroško besedo kot neovrgljivo znamenje njegovega božanstva, rekoč: »Če je ta načrt in to delo od ljudi, bo razpadlo, če je pa od Boga, jih ne boste mogli uničiti« (Apost. D. 5, 38). Vsaj trikrat na dan oznanjujejo nešteti zvonovi, katerih glas doni in se razlega po vsem svetu, veselo oznanilo, ki odmeva v milijonih src: »**IN BESEDA JE MESO POSTALA IN MED NAMI PREBIVALA**« (Jan 1, 14). Jezus Kristus je pravi Bog in človek skupaj, to je duša krščanstva in na tej temeljni skrivnosti naše svete vere sloni neizrekljivo visoka čast. Čudovita lepota in milosti polna svetost presvete Bogorodice, a tudi neomajena moč njene priprošnje.

Če je Bog resnično človek postal in med nami prebival, kako drago in sveto je že samo ob sebi vse, kar na zemlji spominja na učlovečenega Boga, kar je bilo z njim v kakršnikoli zvezi! Kako ljubek stoji pred našo dušo kraj, kjer je bil rojen, puščava, po kateri je bežal v Egipet; hišica, ki je v njej dorastel v mladeniča in moža; dežela, ki jo je prehodil v molitvi in učenju, deleč povsod dobrote. Kako veličastna in častitljiva se nam zdi dvorana, ki je v njej ustanovil najsvetejši Zakrament; Oljska gora, kjer je krvavi pot potil; križev pot, ki ga je v trpljenju in bolečinah prehodil; Golgota, kjer je trpel; križ, na katerem je umrl; grob, kamor je bil položen in kjer je od mrtvih vstal. Resnično, spoštovanje do teh

krajev, ki ga najdemo pri vseh krščanskih narodih, je neizbrisljivo zapisano v knjigah svetovne zgodovine.

Kako srečne, da presrečne imenujemo vse siromake, bolnike in trpeče, ki jim je Kristus pomagal. Kako srečni se nam zde vsi oni, ki so božjega Zveličarja gledali, njegove čudeže občudovali, njegove nauke poslušali! Koliko milost so prejeli Lazar, Marta, Magdalena, Cahej — torej celo grešniki in cestinarji —, da so smeli Gospodu se približati, ga pozdraviti v svojih hišah, sedeti ob njegovih nogah in ga poslušati ter postreči! Kolika čast za apostole, ki jih je Kristus izbral za svoje poslane in nositelje dela odrešenja!

Ako se nam pa zde že vse te stvari in osebe slavne in vzvišene, kako nedopovedljivo blažena in sveta mora biti tista edina izvoljena žena, tista edina presveta Devica, ki je s skrivnostjo učlovečenja Jezusa Kristusa v tako tesni zvezi, da si tega učlovečenja brez nje niti misliti ne moremo! Kako čista in nedolžna, vzvišena nad vse svetnike mora biti tista edina blagoslovljena med ženami, ki je postala mati Božjega Sina! Kakšen vzor nedolžnosti in svetosti je Marija, mati Jezusova in zato mati krščanstva, srednica med Bogom in človeštvom! Mati Jezusova, Mati Sinu božjega, Mati božja — kolika čast, ki je svet pred njo še ni videl in je za njo ne bo videl več!

Ali se bomo čudili, da nas na to čast opozarja vesoljni svet?

Duh nam hiti nazaj v ono skrivnostno dobo, ko še ni bilo zemlje, ne ljudi na njej, ko še ni sijalo zlato sonce in še ni migljala zvezd nebrojna čreda. Pred nami se razgrne brezkončna, nepregledna večnost. Bog sam živi v njej od vekomaj, neskončno srečen v svojem bistvu in bitju. Dopadlo pa je Bogu, da je ustvaril svet iz nič, na zemlji pa človeka, kot odsvit svojega veličanstva. V duhu je gledal Vsemogočni spreved stvari, ki bodo izšle iz njegove silne roke. Od vekomaj je videl padeč prvega človeka in sklenil v svojem brezmejnem usmiljenju, da bo poslal na svet Odrešenika, svojega Sina, čigar mati bo Devica Marija. In zato obrača sv. Cerkev na Marijo besedo sv. Duha: »Gospod me je imel v začetku svojih potov, preden je kaj storil od začetka. Od vekomaj sem postavljena in od nekdej, preden je bila zemlja... studenci voda še niso izvirali, tudi gore s svojo silno težo še niso stale; preden so bili hribi, sem se jaz rodila« (Preg 8, 22 nasl.). Začetek Marijine slave moramo iskati tam v daljni večnosti.

Človek je bil ustvarjen od Boga in za Boga, pa se je izneveril svojemu cilju. Padel je. Medtem ko služi priroda svojemu Stvarniku, se je dvignilo zoper njega najpopolnejše bitje na zemlji — človek, ki je zaklical svojemu Bogu: »Ne bom ti služil!« Greh je zagospodoval na zemlji, gorje in smrt sta zavladala. Bog pa ni zrl v to gorje brezčutno, ampak od njega prokleti zemlji, ki jo je namočila prva solza kesanja Adama in Eve, je dal obljubo, da bo prišla žena, ki bo kači glavo strla. Od tiste ure je ta žena stala skozi tisočletja sredi zanimanja izvoljenega ljudstva. Vse knjige Stare Zaveze so polne njene slave. V neomadeževani lepoti in nadzemeljski ljubkosti stopa Marija, kot kraljeva nevesta skozi visoko pesem Salomona. Cedre iz Libanona ji šepetajo hvalo in se ji klanjajo, lilije saronskih nižav pripovedujejo o njenem sijaju. Poln začudenja vprašuje prerok po njej: »Kdo je ta, ki prihaja kakor vzhajajoča zarja, lepa kakor luna, izvoljena kakor sonce, strašna kakor urejena vojskina truma« (Vis. pes. 6, 9). Na to vprašanje odgovarja poslanec neba s pozdravom, kakor ga svet še ni slišal: »ZDRAVA, MILOSTI POLNA, GOSPOD JE S TEBOJ, BLAGOSLOVLJENA TI MED ŽENAMI!« (Lk 1, 28). Zdi se, kakor da čuti človeštvo že samo v sebi odgovor, od-

govor, ki ga je Bog pred vsem svetom potrdil. Zakaj, preprosta ženica iz množice je povzdignila svoj glas in zaklicala, ko je slišala nauke in videla čudeže Jezusove: »BLAGOR TELESU, KI TE JE NOSILO, IN PRSIM, KI SO TE DOJILE!« (Lk 11, 27.) In od Sv. Duha razsvetljena, pozdravi teta Elizabeta Marijo pri njenem obiskovanju s prelepimi besedami: »BLAGOSLOVLJENA TI MED ŽENAMI IN BLAGOSLOVLJEN SAD TVOJEGA TELESA! IN ODKOD MENI TO, DA PRIDE K MENI MATI MOJEGA GOSPODA?« (Lk 1, 42. 43.) In z istim božjim Duhom napolnjena reče Marija: »MOJA DUŠA POVELIČUJE GOSPODA... ZAKAJ OZRL SE JE NA NIZKOST SVOJE DEKLE. GLEJ! BLAGROVALI ME BODO ODSLEJ VSI RODOVI.« (Lk 1, 46 nasl.)

Sto in stokrat sem že slišal te besede in vedno jih z radostjo poslušam. Sto in stokrat je že moj duh preletel vesoljni krščanski svet, pregledal knjige zgodovine katoliške Cerkve in vedno se iznova čudim, kako se je ta Marijina prerokba v teku stoletij izpopolnjevala. Vsi časi tja gori do lesa sv. križa, raz katerega je umirajoči Odrešenik po svetem Janezu zaklical vsemu človeštvu: »SIN, GLEJ TVOJA MATI! MATI, GLEJ TVOJ SIN!« Vsi časi pričajo, kako so kristjani poveličevali, čistili in ljubili presveto Mater. Ves svet je posut s prekrasnimi spomini lepih umetnosti in z najlepšimi deli pobožnosti v čast in slavo velike Bogorodice.

Po zgledu vesoljnega krščanstva častimo Marijo z vso gorečnostjo. Njenemu varstvu izročajte svoje družine, svoja dela, svoje skrbi, svoje težave, svoje preizkušnje, svoje trpljenje, pa boste v kratkem na sebi čutili, kako resnične so besede, ki jih moli sveta Cerkev na praznik Marijinega rojstva:

»Tvoje rojstvo, o Devica in Bogorodica je prineslo vsemu svetu veselje; zakaj iz Tebe je izšlo sonce pravice, Kristus naš Bog, ki je odvil prekletstvo in dal blagoslov, uničil smrt in nam daroval večno življenje.«

P. TARZICIJ:

Poslušaj — stori!

Na praznik presvetega Imena Marijinega, ki ga sv. Cerkev obhaja 12. septembra, beremo duhovniki v drugi nočnici jutranjic čudovito lepe, v dno duše segajoče in izmučeno srce tolažeče besede velikega Marijinega častilca sv. opata Bernarda. Tako-le pravi:

Devici je bilo ime Marija. To ime pomeni isto kakor Morska Zvezda ter se kaj lepo poda njej, ki je Mati-Devica in jo zvezdi najlažje primerjamo. Kakor namreč zvezda izžareva svetlobne žarke, ne da bi utrpela škodo, tako je brez oskrunjenja devištva rodila Sina Devica. In kakor žarek ne zmanjšuje sijaja zvezde, iz katere izhaja, tako tudi Sin ni zatemnil čistosti Device. Ta je torej tista svetla, iz Jakobovega rodu izhajajoča zvezda, ki njen žar razsvetljuje ves svet, ki od njene svetlobe bleščijo nebesa in ki njena luč prodira celo v pekel. Tudi vso zemljo razsvetljuje ter ogreva bolj srca kot telo, daje rast krepostim, pregrehe pa izžiga. Ta je tista svetla in jasna Zvezda, ki sveti nad velikim in širnim morjem ter kaže pot v pristan.

Kdorkoli torej si, kateri čutiš, da ti je življenje bolj podobno poti po razburkanem in vihnem morju, kakor pa poti po varnih in trdnih stezah zemlje, o, nikar ne obrni pogleda od luči te Zvezde, če nočeš storiti konca v mrzlih valovih. Če se zaganjajo v tebe viharji skušnjav, če zajdeš med

gore gorja in trpljenja, oziraj se v Zvezdo, kliči Marijo! Če se boriš z valovi napuha ali častihlepja, škodoželjnosti ali zavisti, oziraj se v Zvezdo, kliči Marijo! Če ti jezljivost, lakomnost ali poželjivost buta ob čolnič življenja, glej na Marijo! Če trepetáš zaradi strahotnih zločinov, če si zbehan zaradi nemirne vesti, če se bojiš grozne sodbe, ali če se morda pogrezaš v brezno bolesti in v prepad obupa, misli na Marijo, kliči Marijo!

V nevarnostih, v trpljenju in v težavah misli na Marijo, kliči Marijo! V srcu jo hrani in iz ust je ne pusti; prosila bo zate, če jo posnemaš. Če hodiš za njo, ne boš zašel, če se k njej zatekaš, ne boš obupal in če na njo misliš, ne boš grešil. Če te ona vodi, ne boš padel, če te ona brani, se ti ni treba bati in pod njenim varstvom ne boš omagal. Če te ljubi ona, boš svoj cilj dosegel in tako se boš sam prepričal, da je upravičeno zapisano: Devici je bilo ime Marija.

To nama je, brat in sestra, povedal sv. Bernard. Lepše nama povedati ni mogel. Premisliva to, potem pa storiva, kakor veli.

P. ODILO:

Kako se gibljejo tretjeredne skupščine

Ljubljanski tretjeredniki za Baragovo semenišče. V nedeljo 8. avgusta ob pol 12 je prevzvišeni gosp. škof ljubljanski dr. Gregorij Rožman sprejel deputacijo ljubljanskih tretjerednikov in Frančiškovih križarjev. Deputacija je prevzvišenemu izročila zbirko za novo Baragovo semenišče v znesku 27.000 din. Ob tej priliki je voditelj III. reda p. Odilo Prevzvišenega nagovoril: »Prevzvišeni! Pred Vami stoji skromna deputacija Frančiškovih otrok. Prinesli smo Vam svoje žrtve za Baragovo semenišče in poudarjam, da so to naše vesele žrtve.

Ob tej priliki Vam izražamo svojo globoko vdanost po zgledu našega očeta sv. Frančiška, ki je tako ljubil in spoštoval sv. Cerkev in njene predstavnike: škofo in duhovnike. — Obenem polagamo pred Vas obljubo, da bo tretjeredna armada šla vedno za Vami in Vam stala ob strani v vseh težkih urah današnje dobe. Vaša želja, želja škofova, nam je postava.

Po namenu Baragovega semenišča mnogo molimo in prosimo Boga, da bi nam in Vam naklonil veliki dan, ko boste lahko novo semenišče blagoslovili in ga izročili njegovemu visokemu namenu. Dobri Bog Vam naj nakloni mnogo velikodušnih dobrotnikov.

Molimo tudi za Vas, prevzvišeni in za Vaše duhovnike. Naša ljubljanska tretjeredna skupščina je pred kratkim sklenila na svoji seji, da preskrbi vsaki mesec dve sveti maši: eno za žive, drugo za pokojne duhovnike ljubljanske škofije.«

Zbirka za Baragovo semenišče še ni zaključena. Posamezni tretjeredniki še vedno prinašajo svoje darove.

Prevzvišeni se je za dar pristrčno zahvalil in poudarjal, da je povsod skušal dobrotljivost Frančiškovih otrok. Trdno je prepričan, da bodo zbirke siromašnih zidale novo semenišče, ne pa bogatini. Poudarjal je velik pomen III. reda in izdrazil veliko veselje, da smo stopili na plan. Posebno je želel velik blagoslov vseslovenskemu tretjerednemu taboru, ki bo meseca septembra na Brezjah in v Ljubljani. Prevzvišeni je tudi z radostjo prevzel pokroviteljstvo tabora.

Za velikodušne darove se tudi jaz vsem dobrim tretjerednikom pristrčno zahvalim za plemenito podporo Baragovemu semenišču. Bog plačaj! Kateri še niste prinesli svojih darov, imate še vedno priliko, da svoje napravite. Vsej škofiji smo dali dober zgled, in to je naša dolžnost.

Ne pozabite!

11. in 12. septembra se bo vršil

vseslovenski tretjeredni tabor na Brezjah in v Ljubljani

Pokroviteljstvo tabora je prevzel prevzvišeni g. škof ljubljanski

dr. Gregorij Rožman

S p o r e d :

V soboto 11. septembra 1937:

Romanje k Mariji Pomagaj na Brezje

1. Na Brezje pridemo v soboto zvečer, kjer bo ob 6. uri svečan sprejem pred cerkvijo Marije Pomočnice.
2. Ob $\frac{1}{2}$ 8 zvečer: „Poklonitev Frančiškovih otrok Zavetnici slovenskega naroda“ — govori: **p. Gabriel O. F. M.**, gvardijan iz Maribora.
3. Po pridigi procesija z baklami, nato blagoslov z Najsvetejšim. Prenočili bomo na Brezjah. Kateri le morete, opravite sv. spoved doma.

V nedeljo 12. septembra 1937:

1. Ob $\frac{1}{2}$ 5 zjutraj: „Slovo od naše Ljube Gospe Pomočnice“ — govori: **p. Miroslav O. M. C.**, gvardijan iz Ptuja.
2. Po pridigi sv. maša z ljudskim petjem.
3. Ob 6.22 zjutraj odhod iz Otoč; prihod v Ljubljano ob 7.40 zjutraj. Izstop na gorenjskem kolodvoru. — Okrepčilo dobite pri cerkvi sv. Frančiška.

Nadaljevanje na drugi strani!

4. Ob 10. uri v cerkvi sv. Frančiška sv. maša in slavnostni govor pokrovitelja tabora prevzvišenega **g. dr. Gregorija Rožmana**, škofa ljubljanskega.
5. Takoj po sv. maši podeli prevzvišeni papežev blagoslov.
6. Po službi božji zborovanje na prostem pred cerkvijo:
 - a) Nagovor preč. p. dr. Gracijana Herica, frančiškanskega provinciala.
 - b) Prvi govor: g. urednik France Terseglav: **Klicar Velikega Kralja**.
 - c) Drugi govor: g. župan Alojzij Mihelčič: **Katoliška odločnost tretjerednika**.
 - d) Dijak iz Ljubljane: **Priznica tiskane besede mora biti naša**.

O d m o r: Kosilo bodo preskrbeli ljubljanski tretjeredniki pri cerkvi sv. Frančiška.

7. Popoldne ob 3. uri: Sklepna beseda — govori preč. p. dr. Odilo Mekinda O. M. Cap., provincial iz Škofje Loke.
8. Po pridigi procesija s presv. R. Telesom, ki jo bo vodil frančiškanski provincial p. dr. Gracijan Heric. Po procesiji zahvalna pesem in blagoslov z Najsvetejšim.

O p o m b a: **Izkaznice** za železnico dobite pri svojih voditeljih in dušnih pastirjih. Izkaznicam bodo priložene pesmi za ljudsko petje. Vsaka izkaznica stane 3 Din. Z izkaznico je plačana tudi mostnina na Otočah. Izkaznice dajte žigosati na Brezjah ali v Ljubljani!

Odhod z večernimi vlaki:

Na Dolenjsko	19.33
Na Štajersko	18.23
Na Gorenjsko	18.40
Na Notranjsko	18.20
Proti Kamniku	18.25

Še zadnji klic, zadnje povelje iz generalnega štaba: Tretjeredniki! Bratje in sestre! Pokažimo enkrat, kako velika je naša armada! Pokažimo, kako je urejena, kako je disciplinirana! Kar mogoče vsi na tabor k Mariji Pomagaj in v Ljubljano.

P. Odilo O.F.M.,

prov. komisar.

Voditeljem III. reda: Vse Vas iskreno prosim, da tretjerednikom romanje in tabor na vso moč priporočite in vse potrebno razložite. Iskreno ste seveda tudi vabljeni, da se romanja in tabora udeležite.

Kamnik. Tretjeredni shod bo zadnjo nedeljo v mesecu t. j. 29. septembra ob 4 popoldne. Seja pred shodom.

Vsem tretjerednikom Kamniškega okrožja sporočam, da se bomo odpeljali na Brezje ob priliki tabora iz Kamnika v soboto 11. septembra 6 minut pred tretjo uro. Tisti, ki imajo bližje do kake druge postaje, naj vstopijo med potjo, da se bomo spoznali vsaj ob tej priložnosti.

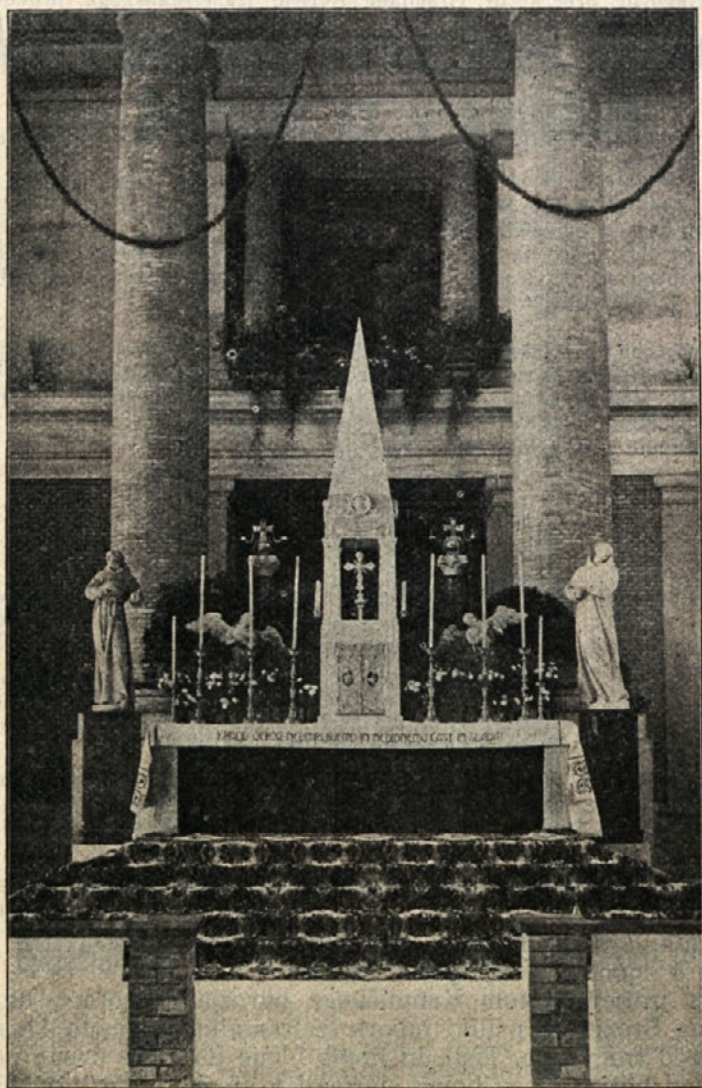
P. Anastazij Bajuk.

Porcijunkulsko gibanje

Da, da, pravo gibanje in vrvenje je bila letošnja porcijunkula. Malo je treba potisniti, pa gre. Preveč zaspani smo, pa se bomo zdramili. O porcijunkuli smo dobili od vseh strani najlepša poročila:

Ljubljana. Posebno pozornost je zbudilo po vsem mestu slovesno zvenenje za otvoritev odpustkov. Ljudje so se izpraševali, kaj pomeni to zvenenje. Pa so vsaj nekaž zvedeli o porcijunkuli. Frančiškanska cerkev,

ki ni tako majhna, se je opoldne skoraj napolnila. Iz dvorane na samostanski porti so prišli v bujni paradi križarji in klarice v cerkev pred glavni oltar, kjer je čakala asistenca za procesijo s svetinjo sv. Frančiška po serafinskem obredniku. Procesija se je razvila po cerkvi, kar je bilo za Ljubljano nekaj novega. K procesiji smo pritegnili tudi tretjerednike.

Glavni oltar v cerkvi sv. Frančiška v Ljubljani

Po končanem obhodu je p. voditelj razložil pogoje za porcijunkulske odpustke in p. gvardijan, ki je vodil procesijo, je odmolil prvih 6 očenašev in zdravamarij za prvi odpustek. Potem smo dobili blagoslov s svetinjo sv. Frančiška in slovesnost je bila končana. Med procesijo smo vsi prepevali »V raju blaženem kraljuje«. Pri vseh porcijunkulskih pobožnostih v nedeljo in v ponedeljek je bil izredno velik naval ljudstva. Pri pridigah je bila cerkev nabito polna. Zvečer je pridigal stolni kanonik gosp. dr. Gre-

gorij Žerjav, zjutraj pa gosp. mestni župnik Franc Cegnar. Slovesno pontifikalno sv. mašo je opravil gosp. stolni dekan dr. Kimovec.

Iz Brežic poročajo, da je bila porcijunkula letos izredno lepa in nepričakovano dosti ljudi. Pomagali so pridno sosednji gg. duhovniki. Tudi v Brežicah so odpustke naznanili s slovesnim zvonjenjem. (Zakaj bi tega splošno ne vpeljali v vseh cerkvah, ki so obdarovane s porcijunkulskimi odpustki? Op. ur.)

Iz Kamnika smo zvedeli, da je bila letošnja porcijunkula kot nekdašnji v starih časih: veliko ljudstva, veliko molitve in sv. Zakramentov.

V Celju je za porcijunkulo pomagalo okoli 25 duhovnikov. Moremo si predstavljati, koliko naroda je bilo. Lepo porcijunkulo so imeli ponekod po farah. Posebno se pohvalijo v Šmartnem pri Litiji in v Kostanjevici ob Krki.

Izredno lepo poročilo smo dobili od

Marije Pomagaj na Brezjah:

Letos so se za Porcijunkulo Brezje močno razgibale. Ker se je že dalje časa šušljalo, da se pripravljajo v Ljubljani za ta pomembni, že skoraj popolnoma pozabljeni praznik, velikanske slovesnosti, smo sklenili, da tudi mi ne bomo zaostajali za Ljubljančani. In res. Pričeli smo veliko gibanje za odpustke, da bi ljudje ne bili več tako brezbrizni zanje. V očigled temu gibanju smo morali povabiti kar pet gospodov, ker sami ne bi zmogli vsega dela. Spovedovanja je bilo toliko, da so vsi gospodje že prejšnji dan spovedovali po več ur; koliko spovedovanja pa je bilo na praznik sam, si lahko sami predstavljate.

Točno ob 12. uri 1. avgusta so naši vrli zvonarji razgibali vse zvonove in oznanili tako ljudem, da se je pričel sveti čas velikih milosti, čas Porcijunkulskih odpustkov.

V zgodnjih popoldanskih urah je zbral gosp. p. katehet otroke iz vse fare in imel do njih prisrčen nagovor. Razložil jim je, kako so se v zgodovini vršili razni boji proti odpustkom in pojasnil, da ni današnja doba nič kaj boljša, da se moramo danes prav tako boriti za odpustke kot leta 1517 na večer pred praznikom Vseh svetnikov. Po tem poučnem nagovoru so otroci kar obkrolili vse spovednice tako, da so se jim morali starejši ljudje za nekaj časa umakniti.

Zvečer ob 7 smo poslušali globoko zasnovan, pa poljudno izpeljan in z vso govorniško umetnostjo izveden cerkven govor o odpustkih, tako da imajo sedaj ljudje jasne pojme o odpustkih. Po govoru so bile litanijske, potem pa zopet spovedovanje, ki je trajalo globoko v noč.

Drugo jutro je bilo treba vstati že na vse zgodaj, ker sicer ne bi zmogli vsega dela, zakaj prišla je v cerkev vsa bližnja in daljna okolica. O pol šestih je bil zopet cerkveni govor, po govoru pa glavna sveta maša, med katero je z umetniško dovršenostjo prepeval zbor gosp. Boleta.

Ne moremo prehvaliti pridnosti pobožnih vernikov; zakaj pri vseh treh cerkvenih vratih je bilo tako vrvenje kot pred čebelnjakom; in to ne samo čez dan, ampak tudi vso noč so ljudje skupno in glasno molili. Vsi so hoteli dobiti kar največ odpustkov.

Pa naj sedaj še kdo reče, da nas ni zajelo veliko Porcijunkulsko gibanje!

Kako so našli pot v cerkev

Izpoved japonskega dekleta.*

Bila sem stara ravno sedemnajst let in tedaj sem obiskovala višjo dekleško šolo v mestu K. v južnem predelu Japonske. Ravno tisti čas sem prvokrat slišala o redovnicah, ki na otoku Hokkaido, bolj na severu, nesebično strežejo gobavim, ki zanje ni zdravila. Življenje teh sestra, ki sem o njih vedela tako malo, me je izredno prevzelo in napravilo name neizbrisen vtis. Kmalu za tem sem dobila v roke knjigo o Kristusu. Sicer ga ta knjiga ni risala kot Boga-človeka, tamveč le kot zelo vzvišeno osebnost. Najbolj mi je ugajala pridiga na gori, kaj tako izrednega nisem še do tedaj brala.

Zelo sem trpela v šoli zaradi plitkosti našega moralnega poduka, od kar pa sem brala tisto knjigo, se mi je zdelo, da je pot Kristusova edino prava, po kateri mora vsak človek hoditi. Močno sem želela, da bi se vsa Bogu posvetila in žrtvovala svoje moči bližnjemu.

Nekako ob tistem času so mi starši kakor tudi profesorji svetovali, da odidem v Tokio in se tam vpišem na višjo pedagoško šolo. Kot 18-letna sem zapustila dekleški zavod in resda skorajda zavidala druge, ki so odhajale na visoke šole. Toda napravila sem trden sklep, da hočem hoditi po poti žrtev, živeti ponižno življenje, odpovedati se radostim tega sveta in docela Bogu posvetiti. Tisti hip sploh še nisem vedela, kako bom našla to pot do Boga, toda trdno sem zaupala, da jo bom že kako našla.

Oče mi je kupil za neko svečano priliko Sveto pismo nove zaveze. Brala sem ga dan za dnem in skušala sem natančno izpolnjevati vse nauke evangelija, toda kaj kmalu sem opazila, da to ne gre tako lahko in da je volja dobra, meso pa slabo. Seveda tudi mnogočesa nisem razumela, ali pa le napol.

Sama sebi sem se zdela nepopoljšljiva grešnica in bila sem tega zelo žalostna, tolažile pa so me Kristusove besede: »prosite in boste prejeli...« Globok vtis je napravila name prilika o izgubljenem sinu in tisti prizor pri Simonu Gobavem, ko je Marija Magdalena ležala pri Jezusovih nogah in mu jih maznila.

Znova sem se pričela prizadevati in po besedah Jezusovih vse zapustiti, vzeti križ nase in hoditi za njim. Ta misel je stala pred menoj kot neko notranje povelje, le vedela nisem, kako naj to izvršim. Spet mi je prišel na misel oni samostan redovnic, ki se posvečajo izključno le negi najbolj bednih in zapuščenih ljudi: gobavcev. Toda nič nisem mogla zvedeti, kakor le to, da je njihov samostan Hokkaido. Prav tako nisem ničesar slišala o cerkvi Kristusovi, niti ne vedela za razloček med katoličani in protestanti.

Nekega dne sem pa brala v našem časopisu čisto drobno notico o protestantovski cerkvi in o nekem pastору. Seveda sem takoj v svoji nevednosti sklepala, da tiste redovnice, ki sem o njih tolikokrat sanjala, in ta protestantski pastor spadajo čisto gotovo skupaj, in pogumno sem napisala pastору pismo, da bi rada vstopila k tistim redovnicam. Odpisal mi je, da je boljše, če Bogu v svetu služim, predvsem pa naj skrbim, da bom postala kristjanka.

* Imena ne navajamo, ker sama ni hotela. Za njo je vsa družina prestopila v katoliško cerkev.

Pričeli so se zame veseli dnevi, ko sem slišala toliko novega in globokega o Kristusovem nauku. Pastor je rad posecal našo hišo in razlagal evangelij. Tako sva prišla tudi do trpljenja Jezusovega in zvedela sem, da so naši grehi odpušteni po Kristusovi zveličavni smrti na križu. Obenem pa je v meni vedno bolj rasla želja, da stopim v samostan, pa me je pastor kratkomalo zavrnil, da to nima s krstom prav nič opraviti in da je najbolje zame, če se kmalu poročim. To me je zelo žalostilo, zakaj že v evangeliju sem brala, kako Jezus visoko postavlja devištvo in sem to imela bolj za voljo božjo kot pa moje lastno željo.

Dne 19. marca sem bila krščena od protestantskega pastora, toda kmalu so se me polastili dvomi, če so moji grehi zares odpušteni. K tej notranji bolečini se je pridružilo še vprašanje glede moje poroke in če sem samostan le omenila, me je pastor okregal. Vso me je prevzela žalost in velikokrat sem jokala. Nihče mi ni pomagal in vendar sem imela eno samo željo, da se darujem za Jezusa. V tej stisti srca sem se odločila, da poiščem v nekem drugem mestu pastora, ki naj mi bi razrešil moje dvome. Toda, tudi pri njem nisem našla nobene tolažbe, temveč le še večje razočaranje. Vsekakor pa mi je ta korak prinesel srečo, zakaj ko sem hodila po mestu, sem zapazila nad nekim portalom napis: Katoliška cerkev. Tedaj se nisem prav veliko pri tem mislila, menila sem le, da je to ena krščanskih ločin, kakor jih je na Japonskem precej. V neki trgovini sem si kupila knjigo »O življenju sv. Frančiška Asiškega« in »Življenje Jezusovo« od Papinija. Bili sta to dve veliki milosti, ki jih je dobri Bog poslal za moje žalostno srce.

Ko sem se vrnila domov, sem hodila kot običajno še nadalje v protestantsko cerkev, toda z vedno manjšim veseljem, in razdvojenost srca je rasla iz dneva v dan.

Moja želja, da se docela darujem Kristusu se je stopnjevala, zlasti ko sem brala življenje sv. Frančiška. Po Frančišku sem tudi razumela vse bolj globoko Kristusa i njegovo neskončno ljubezen.

Tedaj sem zvedela, da so tudi na Japonskem kristjani, ki živijo po načinu stare cerkve, dá, celo to, da vsi svetniki spadajo v to cerkev in da se pri njih devištvo visoko ceni, ter da samostani, kjer se posvete lahko takemu življenju, spadajo v to cerkev. Kakšna radost me je prevzela, ko sem to odkrila: torej tudi tiste redovnice na otoku Hokkaido pripadajo tej cerkvi. Moj sklep je bil storjen. Sicer mi je pastor, ki sem z njim govorila o katoliški cerkvi, trdil, da je ta cerkev napačna; tudi sv. Frančišek je končno izstopil iz te cerkve. Jaz sem pa še nadalje molila k sv. Frančišku in sv. Klari, naj mi vendar pomagata. Potem sem pa pisala pismo na naslov katoliške cerkve v sosednje mesto in čisto enostavno prosila, naj mi pomagajo, da vstopim v samostan onih sester, ki strežejo gobavim.

Misijonar mi je odpisal, da je predpogoj za v samostan le ta, da postanem katoličanka. Pa tudi kasneje ne morem kar tako vstopiti. Bila sem s tem zadovoljna in še posebno vesela, da sem sedaj zagotovo našla pravo Cerkev. Nekaj časa sem stanovala v misijonski hiši in imela reden poduk. V največjo tolažbo in radost mi je bil nauk o sveti Evharistiji in verska resnica o deviški Materi božji.

Že po primeroma kratkem presledku sem bila sprejeta v katoliško cerkev. Vsa srečna sem molila namoč prisrčno, naj me Jezus vzame kot svojo žrtev in prosila sem ga, naj me ohrani ponižno in polno ljubezni kakor sv. Frančiška.

Po božičnih praznikih sem se vrnila domov, tam pa me je čakal odgovor od samostana Hokkaido, da bi morala na sprejem čakati najmanj

štiri do pet let. Misijonar mi je tudi odsvetoval, češ da sem za strogo samostansko življenje prešibka in naj si kaj drugega izberem. Hotela sem postati sestra strežnica, toda tega moj oče ni dovolil. Tedaj pa sem prvikrat slišala, da tudi frančiškanski red deluje na Japonskem in da imajo tudi oni sestrski samostan. Bog daj, da dosežem ta cilj, ki je zame višek sreče.

*

Pastor je ime protestantovskemu duhovniku. Pastorji so poročeni, zato tudi odklanjajo nauk o devištvu. Vendar le ne vse ločine enako.

Prvi sadovi dozorevajo.

Slika kaže tri naše Velike Frančiškove križarje, ki so naredili velik korak v življenje. Oni spredaj, ki sedi, ter se zadovoljno smeje, je **Pavel Mazovec**. Končal je šesto gimnazijo in je bil sprejet v frančiškanski red. Njemu je sledil drugi, ki stoji ob njegovi strani v suknjiču in to je **Franc Rus**. Naredil je malo maturo. Koncem meseca avgusta bosta

preoblečena v Kamniku, kjer bosta nastopila novicijat ali leto poskušnje. Kakšna imena bosta dobila, je še za zdaj skrivnost, v prihodnji številki pa bomo že poročali.

Tretji križar na sliki, ki je brez suknje, je Niko Jeločnik. On pa za enkrat še ne gre v samostan. Stopil pa je 1. avgusta v III. red sv. Frančiška. — Še en sad dozoreva in je že dozorel pri Velikih križarjih. Njegovo sliko bomo pokazali prihodnjič.

Križarji in klarice! V nedeljo 12. septembra se vsi udeležite slovesne procesije s presv. Rešnjim Telesom pri sv. Frančišku v Šiški. Zbirališče ob pol 3 popoldne na vrtu za cerkvijo v Šiški. Vsi v krojih! Za vse obvezno!

Pilatova vlada

All right!

Vidov dan! Pri marsikom se je ponavljala in obnovila vsa krvava strašna bitka. Največ žrtev je padlo od topa, ki mu je ime matematika. Vendar veselje ni bilo nič manjše.

Dan prej smo brali v »Slovenču«, da bo sestanek. O čem nismo vedeli, zakaj pa še manj. Vedeli in spoznali smo, da se nas je po šolskih bitkah zbralo okrog šestnajst.

Fr. Alkantara je nekaj sitnaril, češ, da preveč razgrajamo. Nekoč smo tudi razgrajali, pa ni bilo hudega. Tudi sedaj ne.

Nekdo je prinesel ključ od sobe, ki se ji številka ena pravi. Zadišal je po olju in po plesnobi. Prav kakor v šoli. Toda to ne moti.

Pride p. Odilo:

»Koliko vas je-e-e?«

Tovariš Niko poroča:

»Petnajst! Eden se je opravičil! Pravi, da brata po laseh trga, pa ni mogel priti!«

»Torej dobro!« začne pater. Obraz se mu zategne prav po ameriško. »Da se pomenimo o taborjenju! Torej šli bomo v Nazarje! Veš kje so Nazarje?« vpraša bližnjega v prvi vrsti.

Nekdo zakašlja, drugi si tišči roko na usta, tovariš Pavle sedi ves moder. Menda se je zamislil v Cankarja-popotnika, ki ga upodablja vrhniški spomenik.

Joško Debeli, ki ga je pater vprašal, če ve, kje so Nazarje, si sramežljivo položi palec v usta, ustnice zategne, zvije se po jegulsko, nazadnje pa izpremeni barvo, prav kakor kameleon.

Pater se vzravna, sune z glavo nazaj in se zasmije.

»Torej dobro!« Ne bom trdil, da je Amerika vplivala nanj, vsekakor pa je skoraj gotovo prekrstil znani »All right!« v slovensko besedo. Njemu se to izredno podaja.

Za njim v kotu se tovariš Niko sedé na stolu smeje. Fantje pred njim se tudi smejejo. Pater se obrne. Niko lahko kloni z glavo. Ali je klonil v znak velike ponižnosti, ali ne, ne vem dobro. Sploh pa ima navado kloniti z glavo... Kmalu zatem se samo zvito smehlja. Kaj hočete: All right!

»Torej dobro!« ponavlja pater. Niko si misli svoje.

»Torej dobro! Šli bomo v Nazarje!« Da bi hitro pokazal, kako se je učil zemljepisa in kako odlično pozna svojo drago Slovenijo tovariš Koki, napol zares, napol v šali modro pripomni:

»Kopali se bomo pa v Dravi! Splošen smeh...

Pater se ne moti in ne da motiti, ukaže molk in resno svečano kot kak dvorni maršal dokonča svoj govor, ki je pravo čudo retorične umetnosti:

»Denar in prtljaga morata biti do četrtega opoldne v dvorani dve!»

Dvigne se tovariš Niko. Popravlja si ovratnico, gleda na kljuko v vratih, ki je nedvomno velik pripomoček za resen govor in sploh tvori važno poglavje v vsem sestanku, se dvakrat odkašlja, si ponovno popravi ovratnico, potegne šestnajst tipkanih listov in še sedemnajstega zraven ter prebere naslov:

Marija Nazarje, kjer so taborili Frančiškovi križarji

Dnevni red taborjenja:

Zopet kašljanje, potem tiho. Pater, ki sedi ob harmoniju si misli: All right! Ne reče pa nič.

Čuje se za hip šušljanje papirja, kakor šum silne sape in vetra, nato bere tovariš Niko s povzdignjenim glasom, ki vsebuje vse mogoče kadence, preletava od najvišje do najnižje oktave, udarja v ubranih tercah in zvenečih kvintah, a se končno združi v akorde, ki pozivljajo tovariše taborjane k redu in disciplini na taboru, k pokorščini do p. voditelja in do tabornega vodje. Končno zaključi svoj znameniti govor s pozivom, da naj vsi taborjani položijo obljubo, da se bodo točno ravnali po disciplinskih pravilih, v roke p. voditelja.

»Torej dobro!» Vsi so ginjeni, vsi zatrjujejo in obljublajo. Če bi jim človek dejal: gremo v Jeruzalem, kakor križarji, mislim, da bi utegnili v tem svojem navdušujočem navdušenju priti tja do konca Miklošičeve ceste, kjer se pričinja postaja.

Pri prostem razgovoru, ki sledi, se sklene, da bodo naprej odpotovali v varnem spremstvu šotorov tovariši Niko, Marjan, Sfile, Pavle in Žane — mojster! Potovali naj bi s tovornim avtom. Vsi drugi pa naj bi se zbrali v

ponedeljek ob gromu in tresku, med ognjem in bliskom ter spuščanjem nebeških zatvornic na glavni postaji ob petih zjutraj. Odpeljali bi se s kamniškim brzovlakom.

Tovariš Niko veselo pripominja in v dolgi uverturi menca ter se končno odmenca in spravi iz sebe:

»Iskreno so vabljeni naši starši, da se udeležijo tega veličastnega prizora, ki naj bo poslavljanje na postaji!« Smeh v vseh obrazih.

Pater vprašuje, če je še kaj važnega; seveda bi bilo. Šotori, ali boljše en nov šotor, potem avto, mreža za odbojko, žoge, pa kostumi. Joj, koliko reči je še. Že zaklenjena vrata sobe številka ena se ponovno odklenejo in odbor rešeta in rešeta in končno ob dvanaajsti uri in trideset minut, nič več, nič manj prerešeta.

Tovariš Niko zapušča prvi sobo. Smehlja se. Marjan in Sfile mu sledita. Pater zaklepa, nato nagne glavo in se odvede samega sebe v samostan.

Onim trem udarja pri izhodu sončna luč v oči. Menda se je Sfile prav zaspano pretegnil.

»Torej kdaj popoldne?« vprašuje Niko.

»Ob treh, saj veš!«

»Dobro, ob treh!«

In se odmaje po stopnicah ves lahek in sam sebi veselo prizajen kot vedno.

To se je zgodilo na Vidovdan ob dvanaajsti uri pet in trideset minut, takrat, ko je neki fant na kolesu privozil po Prešernovi navzdol in zavil, ker pač ni bilo čuvarja javnega miru, naravnost v nasprotno smer kot kaže puščica okrog koraljišča.

Niko se smeje in si misli:

»All right!«

Marjan in Sfile pa nič...

To je bil tistega sončnega dne prvi znak za začetek taborjenja: All right!

P. ODILO:

Priprosta bèseda bratom in sestram

Zgodba o ranah sv. Frančiška

Oče Frančišek je imel navado, da je držal vsako leto sedem strogih postov. Eden od teh je bil kot priprava na praznik sv. Mihaela nadangela, ki je do njega gojil posebno pobožnost. Navadno se je postil na gori La Verni. Tudi leta 1224 je držal svojo navado in obljubo. Bilo je okoli praznika povišanja sv. križa, v sredi septembra. Na La Verni je preživel dneve in noči v molitvi in v premišljevanju. In ko je bil tako ves v molitvi, tedaj se je zgodilo, da je videl v jutranji uri, kako prihaja seraf iz neba in ima šestero bleščečih se perut. Frančišek je spoznal v njem križanega Zveličarja. Zveličar je začel govoriti s Frančiškom, ki je bil ves zatopljen v trpljenje Jezusovo.

Čez dolgo časa je izginila ta čudovita prikazen. Na vso moč je zagorelo Frančiškovo srce v ljubezni do Boga. V njegovo telo pa je vtisnila prikazen čudovito podobo in čudovite znake trpljenja Kristusovega; nekaj kakor z žebljem prebodenega se je pokazalo na rokah in nogah. A prsi, kakor bi jih bil kdo prebodel s sulico, so imele na desni strani krvavo in rdečo rano, ki je kri tekla iz nje. To je zgodba o ranah sv. Frančiška. Spomin na ta dogodek obhaja sv. Cerkev 17. septembra.

Na vrhu gore La Verna je zdaj velik samostan, ki v njem prebiva okoli sto manjših bratov. Od samostana malo oddaljena stoji kapela ran sv. očeta Frančiška. Ravno na tem mestu je klečal sv. Frančišek, ko ga je Kristus odel s svojimi sv. ranami. Na tleh leži mramornati kamen z napisom o čudežu ran. Dvakrat na dan: opolnoči po jutranjicah in popoldne po večernicah napravijo manjši bratje in romarji procesijo iz samostana v kapelo ran sv. Frančiška in v kapeli vsi zapoje: »Tukaj si zaznamenoval, Gospod, svojega služabnika Frančiška z znamenji našega odrešenja.«

Tretjeredniki ali veste? da lahko dobite sledeče popolne odpustke:

1. Na dan mesečnega shoda, ako ste na shodu pričujoči.
2. Tri poljubne dni vsak mesec.
3. Vsakikrat, kadar zmolite serafinski sv. rožni venec sedem veselj

Marijinih.

4. Vsak torek pod navadnimi pogoji, ako obiščete redovno cerkev ob času, ko je sv. Rešnje Telo izpostavljeno na čast sv. Antonu Padovanskemu. Ta odpustek je za vse vernike.

5. Trinajst torkov zaporedoma pred praznikom sv. Antona Padovanskega.

6. Pet zaporednih nedelj pred praznikom vtisnjenja ran sv. Frančišku ali pet zaporednih nedelj po želji posameznika.

7. Šest zaporednih nedelj pred praznikom sv. Ludovika Tuluškega (19. avgusta).

8. Vsakega 17. v mesecu na čast sv. Paškalu Bajlonskemu, ako je sv. Rešnje Telo izpostavljeno v redovni cerkvi.

9. Po eden popolni odpustek lahko dobi vsak tretjerednik med devetdnevnici: na čast Brezmadežnemu Spočetju (začetek 29. nov.); na čast sv. očetu Frančišku (začetek 25. septembra); na čast sv. Antonu (začetek 4. junija); na čast sv. Jožefu Kupertinskemu (začetek 9. septembra).

10. Na praznik zaščitnika redovne cerkve.

11. 16. aprila, ako tretjerednik ponovi redovne obljube.

12. Na praznik presv. Srca Jezusovega, ako ponovi posvetitev presv. Srcu.

13. Pop. odpustek katerikoli petek v postu, ki si ga sam izbereš.

14. Tako zvani postajni odpustek, kadarkoli zmoliš v cerkvi šest očenašev, šest zdravamarij in Čast bodi.

15. Ob dnevih veseljne odveze.

16. Voditelj III. reda lahko podeli vesoljno odvezo štirikrat poleg določenih dni.

17. Dvakrat na leto papežev blagoslov, ki je združen s popolnim odpustom.

18. Poleg tega je določenih za tretjerednike okoli 100 dni vsako leto za popolni odpustek, kakor je zaznamovano v »Priročniku«.

DR. HILARIN FELDER O. CAP. — ATOM:

Franciškovo delo za mir

Frančiškanska dobrodelnost se pa ni omejila samo na strežbo bolnikov in skrb za siromake: asiški ubožec je postal dobrotnik cele človeške družbe s svojim delom za mir.

Kot pravi otrok sladkega Asizija in mehke Umbrije je bil Frančišek po naravi naprej določen za delo za mir. Vse, kar je bilo nežno in milo, ga je privlačevalo, kakor je obratno nehotе čutil odpor proti vsemu trdemu, ostremu in nemiroljubnemu. Vidno je kazal, da je bolj ljubil brata ovčico božjo, brata Janeza preprostega, brata Juniperja, brata Maseja, brata Egidija, in druge ljubeznive ljudi pa tudi ovčice, golobčke in slavčke, medtem ko je grozil krvoločnemu prašiču in je divjega volka prisilil, da je spremenil svoje življenje.

Že ko je bil mlad vojni ujetnik, je njegova potrpežljivost premagala ošaben in neznosen značaj sojetnika viteza in povzročila, da so ga tudi drugi tovariši zopet mirno medse sprejeli. Dokončno pa ga je privedel na pot posredovanja za mir klic k evangelijskemu življenju. Tedaj je zaslišal evangelij, kako so bili apostoli poslani ven obenem z naročilom, ki jim je bilo dano: »Ko stopite v hišo, jo pozdravite« (Mt 10, 12) in recite: Mir bodi tej hiši!« Te besede, kakor tudi poklic, za katerega je bil določen, je smatral kot posebno razodetje božje. Celó življenje je bil prepričan o resničnosti tega razodetja in še v trenutku svoje smrti je zatrjeval: »Gospod mi je razodel ta pozdrav, da naj rečemo: Gospod Ti daj mi!«

Mesto iz evangelija o mirovnem pozdravu miru je zato tudi sprejel v redovno vodilo in je zapovedal bratom, naj povsod, kamorkoli pridejo,

ljudem mir žele in pri vstopu v vsako hišo naj najprej reko: »Mir bodi tej hiši.« Spočetka je to zelo pozornost zbujalo. Ko je eden prvih učencev nekega dne šel po deželi in je može in žene, ki so bili na svojem delu, tako pozdravil, so se nekateri smejali, drugi pa so bili nejevoljni in so vprašali: »Kaj hočete s tem čudnim pozdravom?« Zaradi tega preplašen je prosil brat Frančiška, naj mu dovoli, da uporablja drug pozdrav. Svetnik mu je odvrnil: »Pusti jih govoriti, saj ne vedo, kar je božjega. Tega se pa nikar ne sramuj, ker sčasoma bodo celo bogatini in knezi tega sveta tebi in tvojim bratom zaradi vašega pozdrava čast izkazovali.« V prvi vrsti je Frančišek vsakega pozdravil s svojim mirovnim pozdravom. Storil pa je to s toliko pobožnostjo in s tako resnostjo, da so že samo zaradi tega mnogi, ki so živeli v sovraštvu in jezi, zopet našli mir s samim seboj in s svojim bližnjim. Posebno pa je priporočal v svojih pridigah vedno zopet mir. Vsak govor pred ljudstvom je začel z besedami: »Gospod naj vam da mir!« Če je zvedel, da na kakem kraju vlada prepir in needinost, tedaj je vso svojo pridigo usmeril za zopetno upostavitev miru.

Na isti način naj bi delali tudi njegovi bratje pri svojem pridigar-skem delovanju. Prvi misijon, na katerega jih je poslal, je bil misijon miru. Poslovil se je od njih z besedami: »Pojdite, ljubljene bratje, po dva in dva po vseh krajih zemeljskega krog in oznanjujte ljudem mir in pokoro, da bodo dobili odpuščenje svojih grehov.« In zadnje poslanstvo, katerega jim je bil izročil, je bilo zopet poslanstvo za mir. Moramo ga nekoliko podrobneje obravnavati, ker nam kaže, kako originalno in s kolikim zaupanjem so šli Frančišek in njegovi učenci na delo za mir in s kako neodoljivo silo so ga pospeševali.

Svetnik je pravkar prišel smrtno bolan v Asizij, ko je slišal, da je med županom in škofom nastal prepir. Prišlo je že tako daleč, da je škof Gvido župana izobčil in je ta s svoje strani vsem meščanom prepovedal, da ne smejo nobene stvari škofu prodati ali z njim sklepati kake pogodbe. Frančišek je bil radi tega zelo žalosten in je dejal: »To je vendar velika sramota za nas služabnike božje, da se župan in škof tako sovražita in se nihče ne potrudi, da bi ju zopet spravil.« Takoj je zložil k sončni pesmi, ki jo je že poprej spesnil, še eno kitico o miru, ki se takole glasi:

Hvaljen bodi moj Gospod,
radi onih,
ki odpuščajo iz ljubezni do Tebe
in prenašajo slabost in žalost.
Blagor tistim, ki trpe v miru
kajti Ti, o Najvišji,
jih boš nekoč kronal.

Potem je poslal brata k županu in ga prosil, naj bi se z mestnimi očeti in drugim ljudstvom podal k škofijski palači. Potem je poklical k sebi dva druga brata in jima rekel: »Pojdita sedaj k škofu in županu in k drugim, ki so z njima zbrani, in poita pred njimi sončno pesem. Zaupam v Boga, da bo njuna srca omečil in ju spreobrnil k prejšnji ljubezni in prijateljstvu.« In zgodilo se je tako. In ko sta oba brata v imenu sv. Frančiška začela peti, sta škof in župan in vsa množica, ki se je zbrala na škofijskem trgu, s sklenjenimi rokami poslušala, kakor da bi kdo v cerkvi bral evangelij, in se končno začela solziti. Ko so utihnili zadnji zvoki, je stopil župan naprej in je govoril pred celo skupščino: »Resnično vam povem, da ne odpušča samo škofu, katerega hočem in priznavam za svojega gospoda, ampak odpustil bi celo tistemu, ki bi mojega lastnega brata ali sina umoril.« Potem je padel pred škofom na kolena in izjavil:

»Iz ljubezni do našega Gospoda Jezusa Kristusa in do njegovega služabnika Frančiška sem pripravljen dati vam zadoščenje, kakor se vam bo dobro zdelo.« Škoč pa se je k njemu sklonil, dvignil je svojega sovražnika, ga objel in dejal: »Po svoji službi bi se spodobilo, da bi bil ponižen; toda ker sem po naravi nagnjen k nagli jezi, moraš z menoj potrpeti.« Vsi pa so hvalili Boga, ki je po svetem Frančišku zopet upostavljal mir in slogo.

Da bi pospeševali svoje delovanje za mir, so se Frančišek in njegovi bratje ogibali vsega, kar bi jih med seboj moglo spraviti v nemir ali z drugimi v prepir. Z vsemi ljudmi so skušali občevati v miru in prijaznosti. Frančišek je vedno znova ponavljal: »Kakor z besedami mir oznanjate, tako imejte mir in sicer prebogati mir v svojih srcih. Nihče naj ne bo po vas razdražen k jezi ali nevolji, marveč skušajte vse s svojo prijaznostjo nagibati k miroljubnosti, krotkosti in usmiljenju. Kajti zato smo poklicani, da celimo ranjene, da negujemo žaljene in da tiste, ki so v zmoti, vodimo na pravo pot.«

Ni samo slučajno, da je že okoli leta 1258 frančiškan Gilbert Turnejski, profesor na pariški univerzi, za svoje brate spisal razpravo: »O miru in pokoju duše.« Svoje bravece navaja, naj predvsem goje mir v lastnih srcih, da ga bodo mogli posredovati drugim. Pri tem dostavlja duhovito opazko, da je ta srčni mir sad viteške službe do Kristusa. »Zatorej,« tako kliče, »vihti meč z levice in desnico in bodi močan, da bo veljala zate beseda: 'Mir ti bodi, najhrabrejši med možmi.' Če se svetni vitezi neprestano bore, da si vzvrtinčijo trajno ljudsko naklonjenost, koliko bolj goreče naj bi se pokazali v boju Kristusovi vitezi radi večne slave. In kakor po vojnem pravu, darove deželnega gospodarja, ki pripadajo vitezom, deloma uporabljajo za njih trenutno preskrbo, deloma pa prihranijo za poznejše čase, da zaradi slabega zasebnega upravljanja ne gredo v nič, tako bo tudi tebi, če si se kot pravi fevdnik Kristusov bojeval, dan srčni mir za ta svet in večni božji mir prihranjen za oni svet.«

P. M. LEKEUX, O. F. M. — P. EVSTAHIJ:

Marjetica — vzorna tretjerednica

(Nadaljevanje.)

»Nekega dne, o Jezus, bom jaz tudi ondi! Že dolgo si me klical, slišim Te, kako govoriš:

„Vstani, moja prijateljica, moja golobica, in pridi k meni! Zakaj glej, zima je prešla, prenehal je dež in se umaknil, cvetlice so se prikazale v naši deželi, čas za obrezovanje je prišel, pomlad je tukaj, glas grlice se je začul v naši deželi... Cvetočí vinogradi duhté svojo vonjavo. Vstani, moja prijateljica, moja lepa, in pridi!“ (Visoka pesem.)

Njena duša je hrepenela po praznikih Gospodovih; že je zaslišala, trepetaje od hrepenéčega upanja, daljne slavospeve, ki so se dan za dnem bolj približali. Tedaj je vstalo v njej veselje, neizmerno kakor nebesa, veselje božje, ki je močnejše kakor življenje in smrt, in ki ga okusijo le čiste in junaške duše, katere se mudijo bolj v nebesih kakor pa na zemlji.

Le nekaj jo je še zadrževalo ter zasenčevalo njeno dušo: hotela bi biti mnogo lepša, svetejša, bolj čednostna, ko bi se prikazala pred svojim Gospodom. »Jezus,« je vzdihovala, »saj Ti vendar ne morem dati tako siromasne, grde duše! Uči me premagovati svojo ošabnost ter se vaditi v čednostih! Koliko mi še manjka, o Jezus!«

Prevzela jo je pravcata mrzlica. Hotela je biti sveta, preden umrje, to je bila njena edina misel. »Moj Jezus,« je klicala, »razsvetli me, da bom vedno storila, kar bi si v svoji smrtni uri želela, da bi bila storila. Sveta Mati božja, pomagaj mi, da bom žrtvovala svoje življenje, pomagaj mi, da se bo širilo kraljestvo Tvojega božjega Sina!«

P. N. ji je bil prej nekoč hotel posoditi knjigo sv. Alfonza Liguorijanskega »Priprava na smrt«, z lahno nejevoljo jo je bila odklonila. Mesec dni pred svojo smrtjo ga je sama zaprosila, naj ji posodi to knjigo, ter jo je sedaj vse dni prebirala. Pater je našel dve mesti podčrtani: »Dnevi zveličanja potečejo hitro« in »Čas je kratak: kdor uživa ta svet, naj ravna, kakor bi ga ne užival, zakaj podoba sveta prejde...« Čutila je, da jo priganja kratkost časa, hotela je še porabiti vsak delček dragocenih dni, v katerih si je mogla zaslužiti nebesa, in hotela je dati vse, vse spremiti v ljubezen. »Ne delajte si nikakih skrbi zavaljo mojega zdravja,« je rekla patru, »vem, kaj mi je treba storiti.«

Zares, treba ji je bilo le še svoje poslednje moči darovati, da bi ji ob smrti nič ne preostalo, da bi bila povsem prosta, čista in lepa na veliki dan. Storila je kar najbolj goreče; nikoli ni bila bolj delavna, bolj ne-sebična in pobožnejša kakor v zadnjih mesecih svojega življenja.

Nedavno, preden je umrla, je neko nedeljo popeljala ves pevski zbor v Tilleur⁴ k usmiljenim sestrām, kjer je bila naša sestra Marta redovnica. Morali so iti eno uro peš; med potjo je Marjetica svojo družino kar najbolje kratkočasila. Ko so prišli tja, je bila na koncu svoje moči.

»Marjetica,« je rekla prednica, »vi se preveč trudite!«

»Ali more človek za ljubega Boga preveč storiti?!« je odgovorila živo. In z vedrim obličjem, z glavo nagnjeno na ramo (takega držanja se je bila pri molitvi navadila), je vodila »ta male« skozi hišo, molila v kapeli ter se nato poslovila od svoje rodne sestre, katere ni imela nič več videti.

V začetku meseca februarja je pričela s pripravami na dan 11. februarja, ko je praznik prikazanja naše ljube Gospe Lurške. Bilo je, kakor da bi jo bila misel na krasote nebeške navdala z nekakim samoveličjem: hotela je narediti nekaj, česar še nikoli ni bilo. Osem dni je potrošila za napravo cvetic, oveskov, kit cvetja in zastavic, naročila je male žarnice ter podvzela vsa mogoča pota. V zadnjem trenutku je morala opustiti svoj načrt. Mirno je prenesla, vsa naročila preklicala ter zbrala pevski zbor, da bi namesto tega pevce dobro naučila peti lepe blagoslovljene pesmi in večernice.

Kaj ji je bilo še do zemeljskih praznikov! Vedela je, da bo kmalu obhajala drug praznik, saj je že bila kakor angel, ki se je malo časa mudil na zemlji ter se zdaj pripravlja na vrnitev domov.

Marjetica se je v zadnjem času pozornost vzbujajoče spremenila; njen obraz je sijal v prezarjeni resnobi, zdelo se je, da njeni hrepeniški pogledi zro preko tostranstva, iz njenega celega bitja je izhajalo tako rekoč neko blestenje, kakor da jo razžarja neprestana misel na nebeške reči. Kako lepo in sveto je bilo pač to plemenito, zemlji odmaknjeno življenje, katero jo je že zdaj prestavilo v nebesa! Kako krasna je pač duša, ki na zemlji živi kakor angeli v nebesih, katera dá svojemu bivanju prvotni božji smisel ter izpolnjuje svojo človeško določbo, medtem ko se potroši v Bogu, kateri ji je dal življenje! Z močnimi krili plava nad svetom ter se ga komaj dotika, taka duša daje, ne da bi prejemale, živi po lju-

⁴ Franc. beri: Tijör, Tijër.

bezni in je sama le še blesteč plamen ljubezni. Kako čist, kako jasen, kako prost je pogled, s katerim se površno vzrè po rečéh! Kakšen prikrit ogenj, kaka skromna veličina in o njenem delovanju! In kakšno srečo uživa v življenju, katero je že na tem svetu podobno življenju blaženih v nebesih!

Da bi svojo vdanost ter izročitev Bogu utrdila tako rekoč z zunanjo vezjó, se je Marjetica še enkrat oglasila pri sestrah križarkah s prošnjo, da bi vstopila, in njen vstop je bil določen na veliko noč. Toda sama je rekla, da je to le neka oblika. Češ da ne bo ondi naredila svetih redovnih zaobljub. Vedela je, da gre nasproti neskončno lepi veliki noči in da ne bo vstopila v samostan, temveč v veličastno krasoto nebeško, prejela ne bo redovne obleke, ampak svatovsko oblačilo Gospodovo, da bo hodila za Jagnjetom v obhodu devic, ki Ga poveljujejo.

Marec je prišel, mesec daritve. Uredila je svoje listine in spise ter rekla patru:

»Ako se mi kaj primeri, boste našli mojo beležnico na tem in tem mestu; je samó za Vas.«

Nato je poprosila dovoljenja, da bi si smela naložiti nekaj izrednih pokoril.

»Imam za to posebne razloge,« je rekla.

Povsem zoper svojo navado ji je pater vse dovolil, ne da bi kaj ugovarjal.

(Nadaljevanje prih.)

DR. J. K. HIRSCHER — F. T.:

Naš obraz

(Nadaljevanje.)

15.

Misliš, da si dober človek in da si deležen odkrite ljubezni svojega bližnjega, zakaj nikomur nisi sovražen in tudi nikomur ne storiš krivice. Medtem vstopi brezpomembna oseba, ki te moti pri tvojem delu ali počitku: in takoj si zadirčen; ali potrka na vrata prosjak: in s trudom zadržuješ trde besede, ki so ti že na jeziku; ali pristopiš k mizi Gospodovi: in ti je neprijetno biti poleg te ali one osebe; ali slabo oblečen človek hoče prijazno govoriti s teboj: in ti hitiš, da se ga rešiš. Oh, veliko ti še manjka, da bi bil dober človek, v svoji notranjosti si mrzel, mehkužen in prevzet. Tega seve niti ne slutiš.

16.

Rad obiščeš svoje nekdanje učitelje ali predstojnike ali svoje mladostne prijatelje. Ker si pa medtem postal bogat in odličen mož, je to nemara dokaz tvoje hvaležnosti in zvestega prijateljstva? Recimo, da je tako! Mogoče je pa, da se rad postaviš poleg svojih nekdanjih predstojnikov ali obiščeš svoje prijatelje, ki so na podrejenih mestih, ker se njim nasproti čutiš, kaj si bil medtem postal, in ker ti laska, da gledajo zdaj onega, ki je bil nekoč pod njimi ali poleg njih, z vidnim spoštovanjem. Imaš jih za ogledalo svojega sijaja. Govoriš z njimi posebno rad o nekdanjih časih. Zdi se, kakor da rad stopiš s svoje višine in se rad mudiš v spominih na nekdanje razmere; toda resnica je, da hočeš, naj se zavedajo razlike med nekdanjostjo in sedanjostjo. Nekdaj tako otročji, neznamen, objesten, lahkomišeln in majhen; zdaj tako bogat, tako odličen, tako mogočen, tako slaven itd.!

(Dalje prihodnjič.)

P. ODILO:

Lenin in frančiškani.

Ze precej časa je od tega, odkar je katoliško časopisje prineslo izjavo poznavalca Rusije, škofa d'Herbignyja, da se je voditelj ruskega boljše-vizma, Lenin, na smrtni postelji izrazil, »da ne vodi k zaželenemu cilju ta pot, ki jo je on izbral za Rusijo. Rusija bi bila bolj potrebna nekaj frančiškanov, kakor pa da je uvedla Čeko«.

Amsterdamski katoliški list je zelo zdvajal o resničnosti take Leni-nove izjave. Zdaj pa je škof d'Herbigny poslal uredništvu »De Tijd« to-le poročilo:

»Z listom »De Tijdom« vred sem tudi jaz zdvajal o tem poročilu. Ko je bila ta vest o Leninu izšla v »Osservatore Romano«, sem se celo pritožil pri msgr. Pizzardu, ki mi je pa poslal duhovnika, kateri je bil priča tej izjavi. Ta duhovnik je pisec onega članka; bil je prijatelj Lenina: ogrski duhovnik Bödö, čigar ime sem bil tudi povedal v svojem sporočilu. Besede duhovnika Bödöja so me prisilile, da zdaj nič več ne dvomim o Leninovi izjavi.«

»De Tijd« dodaja: »Z druge strani so nam sporočili, da se je omenjeni orgski duhovnik na neki evropski univerzi seznanil z Leninom in sta skupaj študirala. Kasneje je Bödö obiskal Lenina v Rusiji in ga je Lenin jako gostoljubno sprejel.

Ameriški katoliški zdravniki.

Zborovanje katoliških zdravnikov v Ameriki je zavzelo odločno stališče proti preprečevanju rojstev, ki ga

priporočajo, zagovarjajo in izvajajo brezvestni protestantski doktorji. Resolucija zborovanja se glasi: »Nobene človeške potrebe ni, ki bi dala zdravniku pravico, vzeti komu življenje ali življenje ovirati. Naj obstoje glede tega kakršnikoli državni zakoni, ali jih naj svetna oblast izda in potrdi v bodoče, naša zveza katoliških zdravnikov izjavlja slovesno: da postavne pravice niso nujno npravne pravice, temveč je državna postava včasih v direktnem nasprotju s postavbo božjo.

Nazaj k sv. maši.

Pred kratkim je izšel v Severni Ameriki katoliški letopis vseh škofij v Združenih državah. Po njem posnemamo, da je v Severni Ameriki število katoličanov narastlo za 200.000. Vseh katoličanov pa je v Združenih državah 21 milijonov. Pred 150 leti je bila v Ameriki samo ena škofija s 40 duhovniki, z 12 cerkvami in 80.000 verniki. Danes je v Ameriki 128 škofij s približno 31.000 duhovniki. Vseh cerkva je zdaj nad 18.000. Ameriški katoličani vzdržujejo 670 bolnišnic, 170 domov za onemogle, 325 sirotišnic z 44.000 sirotami. V približno 1200 srednjih šolah se izobrazuje 207.000 učencev in učenk, v farnih ljudskih šolah pa imajo vpisanih okoli 2 milijona otrok. Dobri poznavalci ameriških razmer trde, da ameriški katoličani vzamejo v splošnem svoje katoliške dolžnosti kot resno zadevo. Slišijo pa se tudi drugi glasovi, in sicer od duhovnikov domačinov. Tako je nedavno neki ameriški velikomestni župnik naredil v svoji župniji

natančno preiskavo glede verskega in нравstvenega stanja svojih faranov. Posebno padajo v oči te ugotovitve: Med stotimi družinami v župniji jih je 25 brez otrok, tako da niti dva otroka ne prideta na družino. Od sto zakonov v fari jih je 23 mešanih. Na sto parov, ki žive v fari pride 11 divjih zakonov. Župnik poudarja, da vsi farani žive razmeroma blizu cerkve, da so vsi farani v družinah in v šoli dobro vzgojeni, da so vsi organizirani v katoliških društvi. Z bolečino v sreu sprašuje dušni pastir na koncu svojega poročila: Kaj naj še storim? Vzrok je samo eden: Moderni človek noče poslušati klica: Nazaj k sv. maši! Noče razumeti, da iz sv. maše živi katoliški kristjan. Si noče dati dopovedati, da je naše življenje maša. Darovanje, izpremenjenje, združenje, to so trije vrhunci katoličanstva. V toliko smo kristjani, v kolikor sv. mašo v življenje prenesemo.

Rodovitna njiva za duhovnike.

V Würzburgu so priredili duhovne vaje za matere duhovnikov. Voditelj duhovnih vaj je razdelil med matere posebne listke z vprašanjem o številu njihovih otrok. 75 mater ima 415 otrok. Povprečno 40 družin po šest otrok in 35 družin po pet otrok. To je slika rodovitnosti urejenih katoliških družin. Samo na plemenitih njivah cveto duhovniški cvetovi; nasprotno: iz skaljenega vira ne more priteči kristalno čista voda. To obenem potrjuje besede sv. očeta papeža v njegovi okrožnici o duhovništvu: »Najboljši in najbolj naravni vrt, ki klijejo iz njega cvetlice same po sebi in morajo vzcveteti, je vedno pristna in globoko verna družina.« Tu ne more izostati, da bi ne sledil vsaj en otrok klicu božjega Mojstra: »Pridi in hodi za menoj, in napravil te bom ribiča ljudi.« O srečni starši! Dan nove sv. maše je največji dan katoliških staršev in družin.

Misijonska razstava na velesejmu

Misijonsko gibanje se pri Slovencih stalno razvija in misijonsko zanimanje razveseljivo raste. Dokaz temu so med drugim razne misijonske razstave, ki so zelo zanimive, poučne in vzgojne.

Vsi se še spominjamo krasno uspelega letošnjega misijonskega tedna v Grobljah 13.—20. junija. Tudi na ljubljanskem velesejmu je bilo v prejšnjih letih že par posrečenih misijonskih razstav. Vrhovno tajništvo »Misijonske zveze za Jugoslavijo« je dalo pobudo, naj bi se tudi na letošnjem jesenskem velesejmu v Ljubljani (1.—12. septembra) priredila velika misijonska razstava za vse misijonske prijatelje. Letos naj bi prišla na vrsto »Indija«, kjer delujejo naši jezuitski misijonarji, ki imajo svojo misijonsko pokrajino »Bengalski misijon«.

Ta razstava bo za Ljubljano nekaj novega in izvirnega, ker bo misijonsko delo naših misijonarjev prikazano v plastičnih modelih, čisto po naravi in življenju. Vso razstavo aranžira naš misijonar o. Anton Vizjak D. J., ki je bil sam v Indiji in torej pozna vse okoliščine po lastnih doživetjih. Nešteto pridnih rok se giblje in izdeluje podrobnosti po natančnih načrtih, tako da bo razstava tudi umetniško in po vrednosti na višku.

Na razstavi bodo tudi 3 novi bronasti zvonovi, ki jih po razstavi pošljemo kot slovenski dar našim misijonarjem v Indijo. Nameñeni so za misijonsko postajo Ragapur blizu Kalkute, kjer deluje misijonar-Ljubljančan o. Stanko Poderžaj D. J. Veliki zvon (glas C, 235 kg, posvečen sv. Jožefu) so darovali razni dobrotniki po Sloveniji, srednji zvon (glas D, 175 kg, posvečen sv. Frančišku Ksav.) so poklonili slovenski

bogoslovci, mali zvon (glas E, 115 kg, posvečen našemu svetniškemu škofu-misijonarju Frid. Baragu) pa je podaril neimovan slovenski duhovnik.

Na tej indijski razstavi bo mnogo priložnosti, da se podrobneje seznanimo z deželo, ki je po božji Previdnosti izročena v skrb nam Sloven-cem in katere napredek je odvisen v mnogočem od našega sodelovanja.

Zato toplo vabimo vse misijonske prijatelje, da obiščejo to razstavo bodisi posamezno ali v skupinah, posebno razne organizacije, šole, društva, zavode itd. Vsa vprašanja in naznanila naslovite na naslov:

Bengalski misijon, D. J.
Ljubljana, Zrinjskega cesta 9.

**Pax
et bonum!**

**Mir in
vse dobro!**

P. ANGELIK:

Prihaja čas, ko bo marsikateri, ki se še ni vpisal v Podporni odsek III. reda, prišel v leta sfarosti in onemoglosti. Ako ne bo imel tedaj dovolj prihrankov, da bi lahko od njih živel brez skrbi do smrti, ali ne bo imel dovolj velike pokojnine in ne bo našel sorodnikov, ki bi ga ljubeznivo sprejeli na stara leta, tedaj bo nastopila zanj beda in prosjačenje. Zelo nerodno mu bo tedaj odgovarjati na vprašanje: »Zakaj se pa nisi vpisal pravočasno v Podporni odsek III. reda? Sedaj bi bil lahko preskrbljen!«

Glavni pogoji za vpis v ta odsek so sledeči:

Kdor se hoče vpisati:

1. Mora biti ud III. reda ali se zavezati, da vanj stopi tekom dveh let;
2. se mora preživljati z lastnim delom in ne sme biti odvisen od dobrote bližnjega;
3. ne sme biti star nad 45 let;
4. mora biti naročen na »Cvetje« ali se nanj naročiti.

Kdor potrebuje tiskovine za vpis ali želi kakega nadaljnjega po-jasniti, se lahko pismeno obrne na »Pax et bonum«, »Podporni odsek III. reda v Ljubljani«, Frančiškanska pasaža. Osebnost pa lahko tudi na »Župni urad Marijinega Oznanjenja v Ljubljani«.

ZAPISNIK

o drugem rednem obnem zboru stavbne zadrage »Mirni dom«
v Ljubljani, r. z. z o. z., ki se je vršil dne 20. junija 1937.

Dnevni red:

1. Poročilo načelstva in nadzorstva.
2. Odobritev računa za drugo poslovno leto do 31. decembra 1936.
3. Poročilo o izvršeni reviziji po Zadružni zvezi v Ljubljani.
4. Volitev nadzorstva.
5. Sprememba pravil.
6. Slučajnosti.

Predseduje g. Vladimir Tominec.

Predsednik otvori ob 17.15 popoldne občni zbor in ugotovi, da je bil ta pravilno sklican, in sicer pisмено v smislu § 18 ter osem dni preden se je vršil v smislu § 30 pravil zadruga.

Dalje ugotavlja, da ima zadruga danes 91 članov, od katerih je 51 članov navzočnih, in je tedaj v smislu § 33 pravil občni zbor sklepčen.

Za zapisnikarja se določi g. dr. p. Roman Tominec, za overovatelja zapisnika pa gđc. Ana Kušar in g. Ivan Toroš.

Nato se preide k posameznim točkam dnevnega reda:

V imenu načelstva poroča g. Vladimir Tominec sledeče: Predvsem pozdravljam vse navzočne. Ker nimamo primerneга svojega prostora, smo se zbrali danes kot gostje v tej frančiškanski dvorani, ki nam jo je župnija Marijinega Oznanjenja v svoji ljubeznivosti dala na razpolago, za kar ji izrekam pristrčno zahvalo.

Od lanskega občnega zbora, ki smo ga imeli 29. marca 1936 in je njega poročilo objavljeno v lanski majniški številki »Cvetja«, bi bilo poročati samo o dveh važnejših dogodkih.

Dne 3. junija 1936 je prevzv. škof dr. Gregorij Rožman pisмено izrazil željo, da bi mu Stavbna zadruga »Mirni dom« prodala svoječasno kupljeni del starega pokopališča pod vložbo štev. 815 k. o. Sv. Petra predmestje. Načelstvo Stavbne zadruga je na podlagi te v pismu izražene želje sklenilo, da se ugotovi prevzvišenemu in da se mu proda parcela pri pokopališču Sv. Krištofa, seveda vse pod pogojem, da ne utрпи zadruga pri tem nikake škode, kar se je tudi v polnem obsegu zgodilo. Iz tega pa ne bi bilo pravilno sklepati in domnevati, da smo že povsem opustili načrte, glede zidave Frančiškovih tretjerednih domov, zato vam moram sporočiti, da bomo najprej dozidali pri Domu sv. Frančiška v Šiški, ker je tam prosta parcela za še eno tako stavbo. Obenem pa moram pripomniti to, da še vedno obstoji na Domu sv. Frančiška dolg, ki nikakor ne pada, ampak stoji stalno na isti višini in je Dom tako rekoč pasivna postavka v našem proračunu, zlasti še, ker zgradba že potrebuje popraviljanja. Morali smo dati popraviti dimnik, žlebove odnosno odtočne cevi, tlak pred hišo itd., tako da smo imeli s popravili precej izdatkov. Težkoča obstoja tudi v tem, da je pokojni preč. g. p. Salvator, ki je imel pred očmi samo to, kako bi čim prej plačal vse dolgove, vzel po več stanovalk za eno in isto stanovanje, ne glede na to, kaj bo, če bodo vse upravičenke naenkrat zahtevale prostor v Domu, kakor je slučaj prav sedaj. Vendar upamo, da bomo z božjo pomočjo prebrili tudi te težave.

Drugi važni dogodek lanskega leta pa je bila revizija naše zadruga po Zadružni zvezi v Ljubljani. Revizija se je izvršila v dneh 18. in 19. decembra 1936 ter nam je Zadružna zveza z dopisom z dne 24. apr. 1937 naročila, da se poročilo o izvršeni reviziji prebere in katerega tu pri našamo v izvlečku:

Revizijsko poročilo o izvršeni reviziji pri zadrugi: Stavbna zadruga »Mirni dom«, registrovana zadruga z omejeno zavezo, dne 18. in 19. decembra 1936.
(Konec prihodnjič.)

Kako je z novimi naročniki?

Začetek je narejen. Marjeta Vidmar iz Jesenic piše: »Pridobila sem dva nova naročnika. Pozdravljam vašo agilnost do III. reda in njegovega glasila Cvetja. Želim največjega uspeha. Prihodnjič dobim zopet nekaj novih naročnikov. Bog daj blagoslova.«

To je prava in kratka beseda. Ali se širom Slovenije dobi samo ena žena na Jesenicah, ki bo vnetá agitatorica za naše Cvetje? Prav gotovo

jih bomo dobili na stotine, ali nihče ni upal začeti in se oglasiti! Agitatorjev imamo seveda že mnogo, pa prav požrtvovalnih, ki že leta delujejo za naš list, ali tu gre za nove naročnike. Število naročnikov se mora dvigniti meseca oktobra, smo rekli, za 5000. Mislite, da je to nemogoče? Da, nemogoče, če bomo spali! Nemogoče, če ne boste brali, poslušali in ubogali. Brez agitatorjev, brez zastopnikov ne bomo uspeli, bomo vedno spali.

Vsak agitator, ki pridobi 25 novih naročnikov, prejme lepo darilo. Kdor jih pridobi 50, ima plačano nedeljsko vožnjo na Brezje k Mariji Pomagaj.

Na delo torej za nove naročnike. Prihodnja številka dobi novo obleko z naslovno sliko.

Stari naročniki, ali imate poravnano naročnino? Okoli 40.000 din je naročnine na dolgu. Ali veste, da to lahko list uniči? Nad 10.000 nas stane vsak mesec tiskarna. Kje vzeti, če list zastoj pošiljamo?

Škofja Loka zopet pohvaljena. P. voditelj sam mi je poslal imena in naslove zastopnikov za Cvetje. Kako prijetno je delati, ako človek vidi, da ima sodelavce! Ne pričakujte vsega od uredništva! Vsi moramo delati!

Novi naročniki so: Alojzij Žalar in Ludovik Prelog, oba iz Hrastnika, Janez Čokl iz Selnice ob Dravi in dva nova iz Jesenic.

Nove naročnike bomo od zdaj naprej objavljali. Koliko jih bo prihodnjic in odkod? In še tole: Od zdaj naprej bo vsak mesec darovana ena sv. maša za vse žive in rajne naročnike Cvetja. Ta mesec se bo brala 17. septembra na praznik vtisnjenja ran sv. Frančišku.

Nove knjige

Rakovniške knjižice: Očitki — odgovori (komunizma). Revolucija v Španiji. Papeževa okrožnica proti komunizmu so, kakor vedno, za res priporočljive. Omenjene tri knjižice se bavijo s komunizmom, ki je posebno dandanes v vsej svoji moči v raznih državah pokazal svoja načela in svoje delo. Vendar jih je kljub temu mnogo, ki nasedajo lepim frazam te sodobne zmote, ne da bi pri tem mislili na grozne posledice, katere prinaša komunizem, kjerkoli pride do moči. Kar je o komunizmu resničnega, kakor n. pr. načelo boja za človeške pravice delavstva, načelo za pravično razdelitev materijelnih dobrin, vse to so papeži v svojih okrožnicah že zdavnaj povedali in zahtevali na mnogo radikalnejši in na mnogo lepši način. Komunizem in nevarnost komunizma naj bi bil slehernemu katoličanu opomin, da še ni spolnil želja in naročil, ki so dana v papeških delavskih okrožnicah. Ako bi katoličani ta načela izvajali dosledno, kakor treba potem bi nevarnost komunizma za katoličane sploh nikdar ne bila obstojala.

Joško Jurač, Kraj umira. Ljubljana 1936. Založila Delavska založba. Cena vez. 40 Din, broš. 26 Din.

Mlad delavec je napisal prvo povest in vsa čast Delavski založbi, da jo je sprejela v svojo Krekovo delavsko knjižnico. Njegova povest nima sicer osebnih napetosti, pa se ravno v tem sklada s splošnostjo sedanjega časa, kakor jo doživljamo sami. Osebe v povesti niso niti kmetje niti rudarji, marveč oboje, v obojih pa se starodavnost bori z nenadnostjo časa. Žalostno, brez spoznanja in strasti jih žre čas, vsi skupaj nevedno propadajo, dokler tiho in brez upora ne pridejo do konca ko tuja sila zruši ves kraj. Knjigo toplo priporočamo.